

บทนำ

หนีเสือปะจระเข้

ถ้าจะเปรียบผู้ชายตรงหน้าเป็นปีศาจร้ายก็คงไม่ผิดนัก!

ล้อมดามองร่างสูงที่ยืนอยู่ตรงหน้าด้วยความผิดหวัง เกือบลึบปี
ที่รู้จักกัน เธอคิดมาตลอดว่าเขาเป็นพี่ชายที่แสนดี เป็นคนที่เธอไว้วางใจได้
แต่มาวันนี้ถึงได้รู้ว่าแท้จริงแล้วทุกอย่างที่เขาแสดงออกคือการเสแสร้ง
ความจริงแล้วเธอไม่รู้จักตัวตนที่แท้จริงของเขาเลยสักนิด พี่ชายแสนดี
คนนั้นไม่มีอยู่จริง คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอคือปีศาจร้ายในคราบมนุษย์
ต่างหาก

กัมปนาทโทรศัพท์บอกเธอว่าถูกคนทำร้าย ไม่อยากกลับบ้านไป
ในสภาพหน้าตาเขียวช้ำให้พ่อแม่ต้องตกใจ อีกทั้งคอนโดฯ ที่ซื้อไว้
อยู่ไกล จึงมาเปิดห้องที่โรงแรมและขอความช่วยเหลือจากเธอ และ
เธอก็ดันเชื่อคำพูดของเขาโดยไม่คิดระแวง เป็นเหตุให้ต้องมาอยู่กับเขา
ในห้องนี้ คิดแล้วก็เจ็บใจนัก เธอมันโง่เอง!

“อย่าหนีพี่อีกเลย ยอมเป็นของพี่ดีๆ แล้วพี่จะให้พ่อไปสู้อลุ่ม

ให้เร็วที่สุด”

“ไม่!” ล้อมดาวตวาดสุดเสียง ใบหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ “ล้อมคิดเสมอว่าพี่นาทเป็นพี่ชาย ไม่เคยคิดเป็นอย่างอื่น พี่นาทปล่อย ล้อมไปเถอะนะ แล้วล้อมจะถือว่าเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้น”

กัมปนาทกระตุกยิ้มมุมปาก ใช้เท้าดันเก้าอี้ที่ขวางอยู่ตรงหน้าให้พ้นทาง ล้อมดาวเผลอมองตาม กัมปนาทจึงฉวยโอกาสนั้นก้าวพรวดเข้าหาแล้วรวบตัวเธอเข้าสู่อ้อมแขน ล้อมดาวอ้าปากจะตะโกนขอความช่วยเหลือ แต่ริมฝีปากของเธอก็ถูกฝ่ามือหนาของกัมปนาทปิดเอาไว้ ก่อนที่เธอจะพูดด้วยน้ำเสียงชวนขนลุกข้างหูของเธอ

“จะให้พี่ปล่อยล้อมไปได้ยังไง พี่เฝ้าของพี่มาตั้งหลายปี ลงทุนลงแรงไปก็ตั้งเถอะ พ่อของพี่ก็ให้ความช่วยเหลือครอบครัวของล้อมไปตั้งมากมาย ขนาดนี้แล้วล้อมไม่คิดจะตอบแทนอะไรพี่บ้างเหรอ”

กัมปนาทฝังจมูกลงกับชอกคอขาวเนียนของล้อมดาว มือไม้ก็พยายามถอดเสื้อของหญิงสาวออก ทั้งดึงทั้งกระชากจนเกิดเสียงดังแควก เสียงเสื้อที่ฉีกขาดทำให้หัวใจของล้อมดาวหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม ร่างเล็กพยายามดิ้นรนขวิดขึ้นสุดกำลัง แต่ไม่ว่าจะดิ้นอย่างไรก็ไม่สามารถหลุดออกจากอ้อมแขนที่รัดแน่นได้ เธอจึงอ้าปากกัดมือของกัมปนาทอย่างแรง

“อ้ากกก” กัมปนาทร้องลั่น คลายอ้อมแขนจากร่างเล็กที่กอดอยู่ แล้วสะบัดมือไปมา

ล้อมดาวรีบวิ่งไปอยู่อีกมุมของห้อง แล้วอยู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนพื้นโคลงเคลงจนต้องใช้มือจับขอบโต๊ะเอาไว้ ขณะที่แววตาของปีศาจร้ายในคราบชายหนุ่มรูปงามเป็นประกายเมื่อเห็นท่าทางโง่งนของเหยื่อแสนสวย คิดว่ายาบลูกเชือกส์ที่แอบใส่ลงไปในวันที่เธอดื่มเข้าไปกำลังออกฤทธิ์ แม้เธอจะดื่มเข้าไปเพียงเล็กน้อย แต่ความเข้มข้นของมันก็มากพอที่จะทำให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ สูญเสียการควบคุมตัวเองภายในเวลา

ไม่ถึงสามสิบนาที

กัมปนาทยกยิ้มมุมปาก นึกกระหึ่มยิ้มย่องอยู่ในใจ เมื่อคิดว่าอีกไม่กี่อึดใจก็จะได้เซ็กซี่เรือนร่างแสนสวยของหญิงสาวที่เฝ้ามองมานานหลายปี ทว่ารอยยิ้มนั้นก็มึนต้องแข็งค้างพร้อมกับดวงตาที่ขยายกว้างขึ้นเมื่อเหยื่อที่กำลังจะลื่นฤทธิ์คว่ำแจกันขว้างใส่

เพลิง!

ล้อมดาวคว่ำของที่อยู่ใกล้มือขว้างใส่กัมปนาทไม่ยั้ง เมื่อกัมปนาทเสียหลักล้มลงกับพื้น เธอก็อาศัยจังหวะนั้นรีบวิ่งไปเปิดประตูห้องแล้วมุ่งตรงไปยังลิฟต์ ใช้นิ้วกดรั้วๆ ตรงปุ่มเปิดสลับกับมองเบื้องหลังด้วยท่าทางหวาดระแวง

ติง!

ประตูลิฟต์เปิดออก ล้อมดาวรีบก้าวเข้าไปด้วยความรวดเร็ว จังหวะที่ยื่นมือไปกดปิดเธอก็เห็นกัมปนาทเดินโซเซออกมาจากห้อง เธอจึงรีบกดนิ้วรั้วๆ ลงไป เมื่อประตูลิฟต์ปิดลงเธอก็เอนแผ่นหลังพิงผนังเอาไว้พอลงระบายนหายใจออกทางปากก่อนจะค่อยๆ เงยหน้าขึ้น แล้วสายตาก็สะดุดเข้ากับเงาสะท้อนของตัวเองจากผนังลิฟต์ อีกด้าน ดวงตากกลมโตเบิกกว้างด้วยความตกใจ รีบก้มลงสำรวจตัวเอง กระตุ้มเสื้อเม็ดบนหายไปสองเม็ดเผยให้เห็นเนินอกไร้ไร แขนเสื้อก็มีรอยฉีกขาดตรงหัวไหล่

มือเรียบริบคว่ำคอเสื้อของตัวเองมากุมแน่น ริมฝีปากอึมเข้มเข้าหากัน เธออยากออกไปจากโรงแรมแห่งนี้ให้เร็วที่สุด ไปให้ไกลจากกัมปนาท อยากแจ้งตำรวจ แต่เมื่อคิดถึงผลที่จะตามมาทำให้เกิดความลังเล กัมปนาทเป็นลูกชายของกัมพล และกัมพลก็เป็นเพื่อนที่สนิทกับบิดาของเธอมาก อีกทั้งยังเคยให้ความช่วยเหลือเรื่องเงินกับครอบครัวของเธอหลายครั้ง หากเธอเอาเรื่องกัมปนาทยอมกระหับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ใหญ่ทั้งสองด้วย

ลั้มดาวสุดลมหายใจยาวลึกเพื่อชมความรู้สึกทุกอย่าง เอาเถอะ
ครั้งนี้เธอจะยอมปล่อยให้มันผ่านไป เพราะถึงอย่างไรเธอก็รอดมาแล้ว
ถือว่าพาดเคราะห์ที่ไปก็แล้วกัน และนับจากวันนี้ไปเธอจะไม่เข้าไปใกล้
มันอีก เมื่อตัดสินใจแบบนั้นแล้วก็ล้มลงสำรวจตัวเองอีกครั้ง
หากเธอลงไปทั้งสภาพแบบนี้ยอมตกเป็นเป้าสายตา เพราะฉะนั้น
เธอต้องหาที่ตั้งหลักก่อน

‘ทำไมถึงร้อนแบบนี้ละ’

ลั้มดาวยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่ซึมตามขมับ ขณะสายตาดำจับจ้อง
อยู่ที่ตัวเลขตรงผนังลิฟต์ หลังจากที่เพ่งมองอยู่พักหนึ่งก็ निकออกมา
ชั้นไหนที่น่าจะปลอดภัยที่สุด เพราะรู้ว่าคนที่ครอบครองชั้นนั้นยัง
ไม่กลับจากต่างประเทศ

ดึง!

ประตูลิฟต์เปิดออกเมื่อถึงชั้นที่หมาย ลั้มดาวก้าวออกจากลิฟต์
เดินสะเปะสะปะไปตามทาง

“ร้อนจัง” ลั้มดาวเพิ่มพ้ำ อากาศร้อนวูบวาบที่เกิดขึ้นภายใน
ร่างกายทำให้อยากถอดเสื้อผ้าออกจากตัวให้หมด

ลั้มดาววางมือลงบนประตูบานหนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ เหยงหน้าขึ้น
เมื่อรู้สึกว่ามันขยับ เมื่อลองผลักดูมันก็เปิดออก แม้จะนึกสงสัยว่าทำไม
ประตูห้องถึงไม่ล็อก แต่ร่างกายที่กำลังร้อนรุ่มจนเกือบจะเข้าไปใกล้คำว่า
ทุรนทุรายทำให้ไม่มีสติพอจะคิดหาคำตอบ ร่างเล็กเดินเข้าไปด้านใน
ดวงตากลมกลวามองไปรอบห้องขนาดใหญ่ที่ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์
ราคาแพงจากต่างประเทศ สวยงามหรูหราแตกต่างจากห้องพักที่อยู่
ชั้นอื่น มือเรียวยาวผลักประตูบานหนึ่งเข้าไป แสงสว่างภายในห้องนี้
มีไม่มากนัก แต่ก็พอจะมองเห็นเตียงนอนหลังใหญ่อยู่กลางห้อง

ร่างเล็กเดินไปนั่งบนเตียงก่อนจะก้มตัวลงนอน ตั้งใจจะพักสายตา
เพียงครู่เดียวเท่านั้น แต่ทว่าเมื่อแผ่นหลังได้สัมผัสกับความนุ่มของ

ที่นอนบวกกับกลิ่นหอมอ่อนๆ ของน้ำหอมปรับอากาศ ก็ทำให้สติของเธอค่อยๆ จมลึกไปกับความรู้สึกบางอย่างที่กำลังรุมเร้าร่างกาย

ขณะที่ด้านนอก แม่บ้านของโรงแรมที่เพิ่งทำความสะอาดระเบียบเสร็จได้กลับเข้ามาภายในห้อง เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดใส่รถเข็นเรียบร้อยแล้วก็หันมองรอบห้องอีกครั้ง เมื่อมั่นใจว่าได้ทำความสะอาดหมดทุกจุดเพื่อรอต้อนรับเจ้าของห้องที่จะกลับมาคืนนี้แล้วก็เซ็นรถใส่อุปกรณ์ทำความสะอาดออกไปจากห้อง ผลักบานประตูปิดจนสนิทโดยไม่เอะใจเลยสักนิดว่าได้ขังผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งไว้ในห้องเรียบร้อยแล้ว

เวลาผ่านไปนานแค่ไหนสมองของล่อมดาวไม่สามารถประมวลผลหาคำตอบได้ ร่างกายของเธออยู่ในอาการกระสับกระส่าย สติลึ่มขี้ปัญญาที่มีอยู่เพียงน้อยนิดบอกกับเธอว่าความร้อนที่กำลังลามเลียไปทั่วร่างกายตอนนี้ไม่น่าจะใช้เพราะอากาศอีกแล้ว ร่างกายของเธอกำลังต้องการบางอย่างซึ่งไม่รู้ว่ามีอันคืออะไร

สุดท้ายเมื่อเก็บกักความรู้สึกนั้นเอาไว้ไม่ไหวเธอจึงส่งเสียงครางออกมาแผ่วเบา เหนือที่ข่มไปทั้งตัวทำให้ต้องดึงหิ้งเสื้อผ้าหิ้งจนเหลือแต่เนื้อตัวเปลือยเปล่า แต่มันก็ไม่ได้ช่วยให้ความร้อนที่เผชิญอยู่ลดลงเลยสักนิด ตรงกันข้ามมันกลับทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ความทรงมานที่เผชิญอยู่ทำให้ไม่รู้ความเคลื่อนไหวที่อยู่รอบกาย

เงาร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของห้องเคลื่อนมาหยุดอยู่ปลายเตียง การเดินทางไกลไม่ได้ทำให้เขาเหนื่อยล้าเลยสักนิด ความต้องการทางกายที่ไม่ได้ปลดปล่อยมาหลายวันต่างหากที่ทำให้เขาเกิดอาการเก็บกดจนไม่มีแก็จจะเปิดไฟเพื่อสำรวจความดมของเรือนร่างที่นอนบิดส่ายด้วยท่าทางยั่ววนอยู่บนเตียง เพราะมั่นใจว่า

คนสนิทคัดสรรมาให้อย่างดีแล้ว

มือเรียวยาวดิ่งเนกไท้ออกจากคอ ต่อด้วยเลื้อสูท ตามด้วย
เลื้อเซ็ทสี่ขาวและเข็มขัดหนังสีดำ กางเกงสแล็กและบ็อกเซอร์สีขาว
เป็นลำดับสุดท้าย ทุกอย่างถูกโยนไปกองรวมกัน ก่อนที่ร่างสูงใหญ่
เปลือยเปล่านั้นมีมัดกล้ามเนื้อสวยงามจากการออกกำลังกายสม่ำเสมอจะค่อยๆ
คลานขึ้นเตียงเพื่อจัดการกลืนกินลูกกวาวน้อยที่กำลังนอนบิดกาย
ส่งเสียงครางพะแผ่ว้วยอุอารมณ์ดิบอยู่ตอนนี้

ร่างสูงใหญ่และแข็งแรงราวกับกำแพงหินทาบทับลงบนร่างนุ่ม
ฝ่ามือหนาข้างหนึ่งเลื่อนเข้าไปใต้แผ่นหลังบอบบาง กอดรัดร่างนุ่มจน
สองร่างแนบชิดกันทุกสัดส่วน ขณะที่มืออีกข้างลูบไล้บนผิวหนังกาย
เนียนละเอียดลิ้นมือ ปลูกเร็วความรู้สึกของคนใต้ร่างให้อุ่นนุ่มยิ่งขึ้น
ไปอีก

จุมูกโด่งฝังลงกับชอกคอระหง ชุกใช้สลับไปมาทั้งสองข้าง
สูดกลิ่นเนื้อนุ่มหอมกรุ่นของคนใต้ร่างเข้าปอด เสียงกลืนน้ำลายลงคอ
เบาๆ ดังขึ้นท่ามกลางความมืดมิด รู้สึกว่าครั้งนี้ร่างกายตื่นตัวมากกว่า
ครั้งไหนๆ ความแข็งแรงช่วงล่างที่พองตัวและแข็งข็งจุดันขึ้นอย่าง
รวดเร็วเป็นเครื่องการันตีได้อย่างดี จนคนเป็นเจ้าของยังรู้สึกแปลกใจ

ความต้องการที่กำลังเล่นพละในร่างกายทำให้เขาไม่สามารถ
รั้งรออะไรได้อีก ท่อนขาแข็งแรงแยกเรียวขาขาวเนียนของคนใต้ร่าง
ให้แยกกว้างจนสัดส่วนกลางลำตัวสัมผัสกัน ร่างกายยับตัวขึ้นลง
บิดเบียดเสียดสี ฎไถตัวตนที่กำลังแข็งข็งขึ้นจุดันไปตามรอยแยกของ
เนื้อมันอ่อนนุ่มที่กำลังชุ่มฉ่ำไปด้วยหยาดน้ำผึ้งแสนหวาน สะโพกสอ
ค่อยๆ ผลักดันความเป็นชายอันแข็งแรงรุกล้ำเข้าไปในตัวเธอ ทว่า
เข้าไปได้เพียงนิดเดียวก็ต้องชะงักเพราะร่างกายของเธอกำลังหยุดเกร็ง

‘เวอร์ละ สาวบริสุทธิ์’

เจ้าของร่างใหญ่สอถอบอยู่ในใจ เส้นทางอันแสนคับแคบและปราการ

บางอย่างที่ยากแก่การลวงล้า ประกอบกับอาการต่อต้านที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันของคนใต้ร่างทำให้เขาต้องหยุดการบุกรุกไว้ชั่วคราว

“อย่าเกร็ง ปล่อยตัวตามสบาย” เขาเอ่ยปลอบด้วยน้ำเสียงแหบพร่าอย่างที่ไม่เคยทำกับคู่นอนคนไหนมาก่อน

“เจ็บ...”

“เพิ่งเข้าไปนิดเดียว อดทนหน่อยนะ เดี่ยวก็หายเจ็บ”

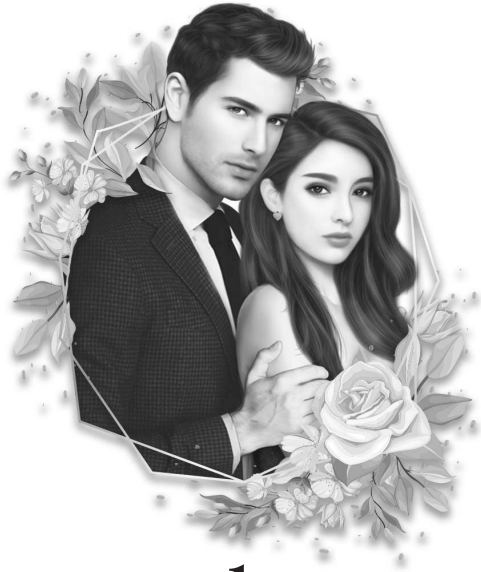
“ไม่...เจ็บ...ออกไป”

เสียงลั่นเครื่องล่ำล่ำล่ำบอ ก ขณะที่สองมือพยายามผลักไหล่กำยำสลับกับจิกปลายเล็บลงไปบนผิวหนังเนื่อแน่นตึงของคนบนร่าง ทว่าเรียวแรงอันน้อยนิดนั้นก็ไม่สามารถทำอะไรร่างใหญ่โตของเขาได้เลย และดูเหมือนว่าเขาจะไม่ฟังเธอเลยด้วยซ้ำ

“ออกตอนนี้ไม่ได้ ค่อยๆ สูดลมหายใจ ปล่อยตัวไปกับฉัน แล้วฉันจะทำให้เธอหายเจ็บ...อย่างนั้นแหละ เก่งที่สุดเลย เด็กดี”

เสียงทุ้มนุ่มกระซิบซมเมื่อคนใต้ร่างยอมทำตามคำสั่ง ชายหนุ่มทิ้งตัวลงหาให้เธอโอบกอดด้วยสองแขนเล็กๆ ที่กำลังสิ้นเทาอย่างน่าสงสาร ปฏิบัติการอะชะชะของเธอไม่ได้ทำให้เขานึกรำคาญเลยสักนิด ตรงกันข้าม มันกลับทำให้เขาเผลอยิ้มด้วยความเอ็นดู รับผิดชอบต่อความต้องการของตัวเองและคนใต้ร่างด้วยการใช้แขนแข็งแกร่งเกี่ยวรั้งเรียวขาขาวเนียนของเธอเอาไว้ทั้งสองข้างแล้วดันขึ้นสูง ผลักดันความเป็นชายที่เหลืออยู่อีกครึ่งเข้าไปในกายเธอจนสอดประสานกันอย่างแนบสนิท แซ่หนึ่งเอาไว้พักหนึ่งจนร่างนุ่มเริ่มขยับเรียกร้อง เขาจึงเริ่มเคลื่อนไหวร่างกายเนิบนาบ ขยับตัวเข้าออกในกายเธอเบาๆ เป็นจังหวะก่อนจะค่อยๆ เร่งความเร็วขึ้นจนกลายเป็นบทรักร้อนแรงที่ทำเอาคนใต้ร่างสิ้นสะท้าน ร้องครวญครางแทบไม่เป็นภาษาตลอดทั้งคืน

1

โดมินิค เทย์เลอร์ ♥ ล้อมดาว ประกายพริก

ล้อมดาวยกมือสั้นๆ ขึ้นลูบใบหน้าขณะที่หัวใจเต้นรัวแรงจน
น่ากลัวว่ามันจะหลุดออกมาจอกอก หญิงสาวกลืนน้ำลายลงคอที่แห้งผาก
พยายามตั้งสติด้วยการสูดลมหายใจยาวลึกแล้วบอกกับตัวเองให้ยอมรับ
ความจริง เวลານี้ร่างกายของเธอไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว เธอได้เสีย
ความบริสุทธิ์ที่เก็บรักษามายี่สิบห้าปีให้แก่ผู้ชายที่นอนหลับไหลอยู่
บนเตียงไปแล้ว

โดมินิค เทย์เลอร์ คือชื่อและนามสกุลของเขา ชายหนุ่มรูปงาม
วัยสามสิบปี ทายาทลำดับที่สองของตระกูลเทย์เลอร์ ตระกูลมหาเศรษฐี
เจ้าของธุรกิจโรงแรมขนาดใหญ่และธนาคารที่มีมากกว่ายี่สิบสาขาทั่วโลก
และที่สำคัญก็คือเขาเป็นเจ้านายและเจ้าหนี้รายใหญ่ของเธอ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเธอไม่สามารถพูดได้เลยว่าถูกเขาข่มขืน เพราะ
เธอเป็นฝ่ายเข้ามาในห้องพักส่วนตัวของเขา แล้วยังป็นขึ้นมาอน
บนเตียงของเขาเองโดยที่เขาไม่ได้บังคับเลยสักนิด และที่น่าอายที่สุด

ก็คือเธอจำได้ว่าตัวเองกอดเขาแน่นมาก อีกทั้งยังให้ความร่วมมือกับเขา ครั้งแล้วครั้งเล่าราวกับคนไม่รู้จักอึดม เสี่ยงครางของเธอกับเขาที่ดังประสานกันยังก้องอยู่ในโสตประสาท พวงแก้มเนียนใสเกิดอาการร้อนวูบวาบขึ้นมาเมื่อคิดถึงการทำที่น่าอายของตัวเอง

หากเขาตื่นขึ้นมาแล้วรู้ว่าผู้หญิงที่นอนด้วยคือเธอ คงไม่พันโตนข้อหาเอาตัวเข้าแลกเพื่อปลดหนี้ แค่เสียดวก็เสียดใจมากพอแล้ว เรื่องอะไรจะอยู่รอฟังคำพูดดูถูกพวกนั้นอีก ในเมื่อเธอไม่คิดจะเรียกร้องความรับผิดชอบอะไรจากเขาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเธอควรจะไปจากห้องนี้ให้เร็วที่สุดก่อนที่เขาจะตื่น คิดได้ดังนั้นก็เหวี่ยงปลายเท้าลงจากเตียง ทว่าความเจ็บร้าวที่เกิดขึ้นกับจุดอ่อนไหวของร่างกายก็ทำให้ไม่สามารถขยับตัวได้เร็วอย่างที่ใจต้องการ

ล่อมดาวก้มลงหยิบเสื้อผ้าที่เกลื่อนอยู่บนพื้นพรมราคาแพงขึ้นมา แล้วก็พบว่าเสื้อของเธออยู่ในสภาพที่ไม่สามารถจะเอามาใส่ได้อีก เธอหันมองตู้เสื้อผ้าแบบบิลด์อินก่อนจะเดินไปเปิด ดวงตากลมกวาดมองเสื้อผ้าราคาแพงที่แขวนเรียงรายอย่างเป็นระเบียบสองรอบ ก่อนจะตัดสินใจหยิบเอาเสื้อยืดคอกกลมสีครีมและกางเกงขายาวเข้าชุดออกมา

หลังจากแก้ปัญหาเรื่องชุดเสร็จ ล่อมดาวก็มาเจอปัญหาใหม่...
ชั้นในของเธออยู่ไหน!

เธอกวาดสายตามองตามพื้นห้อง และก็เห็นชิ้นล่างตัวจิ๋วกองอยู่ใกล้กับเสื้อผ้าของเธอ เธอหยิบขึ้นมาแล้วกวาดสายตาก็รอบเพื่อหาชิ้นบน ทว่าหาเท่าไรก็ไม่เจอ และเธอก็ไม่อาจเสียเวลาได้มากกว่านี้อีกแล้ว เห็นทีคงต้องกลับบ้านไปทั้งแบบนี้แหละ เสื้อของเขาตัวใหญ่และหนา คงอำพรางได้

หลังจากแต่งตัวเสร็จ ล่อมดาวก็รีบออกจากห้องโดยไม่หันไปมองคนที่นอนหลับอยู่บนเตียงแม้แต่ชนิดเดียว

เวลานี้ห้องฟ้าเหนือกรุงเทพมหานครเริ่มสว่างแล้ว เธอกลับถึงบ้าน

ในเวลาตีห้าครึ่ง บ้านที่อาศัยอยู่รวมกันห้าคน สมบัติชิ้นเดียวที่เหลืออยู่
ของเธอ ส่วนสมบัติอย่างอื่นไม่ว่าจะเป็นที่ดินและของมีค่าที่แม่ของเธอ
ทิ้งไว้ให้ได้ถูกทยอยขายไปหลังจากที่อเนกบิดาของเธอแต่งงานใหม่
กับผกากรองซึ่งเป็นแม่หม้าย มีลูกติดชื่อผกาผาค

เมื่อคืนจันทร์แรมหนึ่งเดือนเธอมาตั้งแต่เด็กไปเฝ้าอเนกที่โรงพยาบาล
ส่วนสองแม่ลูกเดินทางไปประเทศญี่ปุ่นตั้งแต่สองวันก่อน ล้อมดาว
จึงไม่ต้องคิดหาคำตอบว่าเหตุใดจึงไม่กลับมาอนนอนบ้าน เธอรีบอาบน้ำ
เปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยความรวดเร็วเพราะรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว คิดว่าวันนั้น
คงไปทำงานไม่ไหวจึงโทรศัพท์ไปขอลางานหนึ่งวัน รวมกับพุงนี้
ซึ่งเป็นวันหยุดก็เท่ากับว่าเธอมีเวลาพักเพื่อตั้งหลักสองวัน เรียบร้อยแล้ว
ก็หยิบยาสดไข่มุกกินหนึ่งเม็ดก่อนจะทิ้งตัวลงบนเตียง

ดวงตากกลมเพ่งมองออกไปนอกหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้เพื่อรับลม
อย่างไร้จุดหมายปลายทาง เปลือกตาบางค่อยๆ กะพริบช้าลงทีละนิด
สุดท้ายก็ปิดสนิทเมื่อคนเป็นเจ้าของเข้าสู่ห้วงนิทร

ล้อมดาวหลับยาวไปจนกระทั่งบ่าย เมื่อตื่นขึ้นมาก็รู้สึกหิว
หลังจากล้างหน้าล้างตาเสร็จจึงเข้าครัวทำอาหารให้ตัวเอง ระหว่างนั้น
ก็ได้ยินเสียงรถมาจอดหน้าบ้าน ไม่นานเสียงกริ่งก็ดังขึ้น เธอวางมือ
จากการทำอาหาร เดินไปที่หน้าต่างแล้วมองไปยังหน้าบ้าน เมื่อเห็นว่า
ใครยืนชะเง้อชะแง้อยู่หน้าประตูรั้ว ดวงตากกลมก็เป็นประกายกร้าวขึ้น
ทันที

“ล้อม พี่รู้ว่าล้อมอยู่ในบ้าน เปิดประตูให้พี่หน่อย พี่มีเรื่อง
จะคุยด้วย” กัมปนาทเกาะประตูรั้วแล้วตะโกนลั่น

ล้อมดาวหันหลังพิงขอบหน้าต่าง พยายามสะกดกลั้นโหระ
หู่ที่พลุ่งพล่านอยู่ในอกด้วยการสูดลมหายใจเฮือกใหญ่ กัมปนาทข้าง

ไม่มีความละเอียดใจเลยสักนิด ผิดชอบชั่วดีเป็นอย่างไรคงไม่รู้จัก ทำกับเธอขนาดนั้นแล้วยังจะกล้าโผล่หน้ามาให้เห็นอีก หากไม่คิดถึง บุญคุณของกัมพลแล้วละก็ เธอจะโทรศัพท์แจ้งตำรวจเดี๋ยวนี้แหละ

ล้อมดาวพยายามนับเลขในใจเพื่อข่มอารมณ์โกรธ เมื่อเริ่มสงบลงแล้วก็กลับไปทำอาหารต่อ อยากรู้เหมือนกันว่าระหว่างคนที่อยู่ในบ้านกับคนที่ยืนตะโกนอยู่หน้าบ้านท่ามกลางแสงแดด ใครจะหมดความอดทนก่อนกัน

หลังจากกินข้าวเสร็จ ล้อมดาวก็เตรียมตัวที่จะไปเฝ้าอเนกที่โรงพยาบาล เปลี่ยนให้จันทร์กลับมาพักผ่อน เวลานี้เสียงของกัมปนาทเงียบลงแล้ว เมื่อเธอออกมานอกบ้านก็ไม่เห็นทั้งคนและรถ สงสัยคงจะกลับไปตอนที่เธออาบน้ำ ล้อมดาวเอากะเป๋าลือผ้าใบเล็กที่เตรียมไว้มาใส่รถ จากนั้นก็เดินมาเปิดประตูรั้วออกกว้าง

“อู๊ย!”

ร่างเล็กสะดุ้งโหยงเมื่อหันกลับมาเจอกับเพื่อนบ้านคนใหม่ที่เพิ่งย้ายมาอยู่เมื่อสามวันก่อน จำได้ว่าวันนั้นเธอเพิ่งกลับจากทำงาน ขณะที่กำลังเปิดประตูรั้วเพื่อเอารถเข้าบ้าน เพื่อนบ้านคนใหม่ก็โผล่มายืนอยู่ข้างหลังเธอแบบนี้ ยิ้มแผล่งแบบนี้ ท่าทางอารมณ์ดีแบบนี้ แล้วก็แนะนำตัวให้เธอรู้จักว่าชื่อละเอียด ให้เธอเรียกสั้นๆ ว่าป้าเอียด

ละเอียดที่กำลังฉีกยิ้มกว้างอยู่พูดออกมา “เมื่อกี่ตอนป้ารดน้ำต้นไม้อยู่หน้าบ้าน เห็นหนุ่มหล่อขับรถโก๋มาหาหนูด้วยแหละ ตะโกนเรียกหนูอยู่ตั้งนาน เพิ่งกลับไปก่อนหนูออกมาแป๊บเดียว...ว่าแต่หนูนอนหลับหรือจะ ถึงไม่ได้ยิน”

“คะ” ล้อมดาวตอบรับ คิดว่ายอมผิดศีลข้อสี่ดีกว่าให้เพื่อนบ้านผู้มีท่าทางสอดรู้สอดเห็นเกิดความสงสัยว่าเหตุใดเธอจึงไม่ออกมาเปิดประตูให้กัมปนาท

“แฟนหรือจะ”

“ไม่ใช่ค่ะ เขาคงมาผิดบ้านมังคะ”

“แต่ป่าไผ่ยืนเขาเรียกชื่อหนูนะ ไม่ผิดแน่ๆ ไม่เชื่อเดี๋ยวป่าจะเรียกเด็กในบ้านมาเป็นพยาน”

ล้อมดาวเบิกตาโตอย่างอึ้งๆ ไม่คิดว่าละเอียดยจะจริงจังกับเรื่องของเธอนขนาดนี้ เมื่อหายตะลึงแล้วก็ลอบถนหนายใจเบาๆ ฝืนยิ้มบอกกับอีกฝ่าย

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอกคะ ถ้าเป็นคนรู้จักเดี๋ยวเขาก็โทร.มาเอง หนูขอตัวก่อนนะคะ สวัสดีค่ะ” ล้อมดาวยกมือไหว้แล้วเดินกลับเข้าไปด้านใน จัดการล็อกประตูบ้านเรียบร้อยแล้วก็ขับรถออกมาจอดหน้าประตูรั้ว

ละเอียดยังยืนอยู่ที่เดิม มองหญิงสาวล็อกประตูรั้วจนเรียบร้อย เมื่อเห็นว่าหญิงสาวเข้าไปในรถแล้วขับออกไปโดยไม่พูดอะไรอีกก็ทำหน้าแข็ง อุตส่าห์ทนร้อนอยู่ตั้งนานแต่กลับไม่ได้รู้เรื่องอะไรเลย

6 ชั่วโมงต่อมาหมอนอนุญาตให้อเนกกลับมาพักผ่อนที่บ้านได้อเนกมีสีหน้าสดชื่นขึ้น แม้ดวงตาจะมีแววมั่นหมองอยู่บ้างเพราะเรื่องทุกข์ใจที่เกิดขึ้นในช่วงที่ผ่านมา แต่ก็นับว่าดีขึ้นกว่าเมื่อก่อนมาก ล้อมดาวบอกกับตัวเองว่าเธอจะพยายามทำทุกอย่างให้พ่อกลับมามีรอยยิ้มกว้างๆ และแววดตาที่มีความสุขเหมือนเดิมให้ได้

วันรุ่งขึ้นล้อมดาวไปทำงานตามปกติหลังจากที่ได้หยุดไปสองวัน แม้จะรู้สึกหวาดระแวง กลัวการเผชิญหน้ากับใครบางคน แต่เมื่อไม่มีทางอื่นให้เลือก เธอจึงเฝ้าบอกกับตัวเองว่าจะต้องผ่านไปให้ได้

แล้วบทพิสูจน์ความเข้มแข็งของเธอก็มาถึง ขณะที่เธอกำลังก้าวออกจากลิฟต์ ดวงตากลมก็สะดุดเข้ากับร่างสูงใหญ่ของคนที่ไม่ยอมเจอหน้า เขากำลังคุยอยู่กับชายชาวต่างชาติท่าทางภูมิฐาน

สองคนโดยมีคนสนิทที่ชื่อว่าเมสันยืนอยู่ด้วย

เรื่องราวของเธอเกิดอาการลึนขึ้นไปอย่างห้ามไม่อยู่ หัวใจเต้นแรง สองมือขึ้นไปด้วยเหตุขณะเดินเข้าไปใกล้ร่างสูงใหญ่ อีกไม่กี่ก้าวเธอก็จะเดินผ่านเขาไปได้แล้ว แต่กลับต้องมาชะงักเมื่อเห็นดาราดังเจ้าของชื่อ มัลลิกาหรือมอลลี่เดินเข้าไปสวมกอดเขาก่อนหันไปจับมือทักทายคนอื่น จากนั้นทั้งหมดก็พากันเดินผ่านหน้าเธอตรงไปยังลิฟต์ของผู้บริหาร

ล่อมดาวผ่อนลมหายใจที่กลั้นเอาไว้ออกมา ก่อนจะยิ้มขึ้นให้กับ ความเง่าของตัวเองที่หลงหวาดระแวงอยู่นาน ผู้ชายเย่อหยิ่งและ เข้าถึงยากอย่าง โดมินิค เทย์เลอร์ นะหรือจะเก็บความสัมพันธ์แบบ วันไนต์สแตนดาร์ดมาได้ ความสมบูรณ์แบบในทุกๆ ด้านของเขาดึงดูด ผู้หญิงสวยๆ ให้เข้าหามากมาย ความสัมพันธ์แบบนี้ก็คงมีไม่บ่อย พอๆ กับคู่ควงของเขา สายตาของเขามองผ่านเลยไปราวกับเธอไม่มี ตัวตน ทำให้ล่อมดาวถอนหายใจด้วยความโล่งอกแต่ก็รู้สึกเจ็บแปลบ ขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

6เสียงโทรศัพท์ของล่อมดาวดังขึ้นในเวลาเกือบห้าโมงเย็นของ วันหยุด หญิงสาววางมือจากการทำดอกไม้ประดิษฐ์แล้วหยิบโทรศัพท์ ขึ้นมาดูหน้าจอ เมื่อเห็นว่าเป็นชื่อของรุ่นพี่ที่เป็นเจ้าของร้านอาหารกึ่งผับ แห่งหนึ่ง เธอจึงเดินออกไปคุยที่ระเบียงเพราะไม่อยากให้เสียงคุยรบกวน อเนกที่นั่งดูทีวีอยู่

อเนกละสายตาจากหน้าจอทีวี ชำเลืองมองลูกสาว เห็นอาการ หน้านัวคือขมวดของคนเป็นลูกก็ให้รู้สึกสงสัย เมื่อล่อมดาวคุยโทรศัพท์ เสร็จเดินกลับเข้ามา คนเป็นพ่อจึงเอ่ยถาม

“ใครโทร.มาหรือลูก”

“พี่แพงคะ”

อเนกเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย “มีอะไรหรือเปล่า”

“พี่แพงขอให้หนูไปช่วยเล่นเปียโนที่ร้านให้ชั่วคราวนะคะ”

อเนกพยักหน้าเมื่อลูกสาวพูดจบ มีหลายคนที่ยังคิดว่าล่อมดาวเล่นเปียโนได้และเก่งมากด้วย เป็นพรสวรรค์ที่ได้รับการถ่ายทอดทางสายเลือด ในอดีตแม่ของล่อมดาวเป็นครูสอนเปียโนให้กับโรงเรียนดนตรีมีชื่อแห่งหนึ่ง และไม่ใช่แค่ความสามารถทางดนตรีเท่านั้น แม่ของล่อมดาวยังมีหัวทางศิลปะอีกด้วย ซึ่งล่อมดาวก็ได้รับการถ่ายทอดพรสวรรค์เหล่านี้มาเช่นกัน อีกทั้งรูปร่างหน้าตาของล่อมดาวก็ยิ่งเหมือนกับแม่มากราวกับเป็นคนคนเดียวกัน คิดมาถึงตรงนี้ หน่วยตาของคนเป็นพ่อก็เกิดอาการแสบร้อนขึ้นมาจนต้องกะพริบตาถี่ๆ พลังก้มหน้าลงเพื่อไม่ให้ลูกสาวเห็น

“พอดีว่านักเปียโนคนเก่าขอลาออกกะทันหัน พี่แพงหาคนใหม่มาแทนไม่ทันนะคะ”

ล่อมดาวพูดต่อโดยไม่ได้สังเกตเห็นหน้าของอเนก เพราะกำลังรู้สึกกังวลที่จะรับงาน หากเป็นเมื่อก่อนเธอคงไม่คิดมากแบบนี้เพราะคำตอบแทบที่สูง แต่ตอนนี้เธอเป็นห่วงอเนก แม่อาการของท่านจะดีขึ้นจนเกือบจะเป็นปกติแล้วก็ตาม ล่อมดาวคิดถึงชีวิตในวัยเด็ก เธอเห็นอเนกต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินเลี้ยงดูทุกคนในครอบครัว ตอนนั้นเธอได้แต่มองเพราะไม่รู้จะช่วยอเนกได้อย่างไร

กระทั่งเรียนจบมัธยม วันหนึ่งเธอเดินผ่านร้านอาหาร เห็นป้ายประกาศรับนักเปียโนจึงตัดสินใจเข้าไปสมัคร เธอต้องแข่งกับคนที่มีการประสพการณ์และอายุมากกว่าถึงสามคน แต่สุดท้ายเธอก็เอาชนะและได้งานนั้นมา และที่ร้านอาหารแห่งนั้นเธอก็ได้รู้จักกับพระแพงเป็นครั้งแรก

อเนกเห็นอาการหน้านิ่งคิ้วขมวดของลูกสาวก็พอจะเดาออกว่าเจ้าตัวคิดอะไรอยู่ จึงบอกไปว่าตนแข็งแรงดีแล้ว อีกทั้งยังลุกขึ้นจาก

แก้อี้ทำท่าจะวิตพื้นไซว์อีกต่างหาก ล้อมดาวรีบห้ามเอาไว้เพราะเกรงว่าอาการของท่านจะกำเริบหากออกกำลังภายในท่าที่ต้องใช้แรงมากๆ ก่อนจะพุงคนทำเป็นแก้งให้กลับไปนั่งบนแก้อี้ตามเดิม

“พ่อแข็งแรงแล้วจริงๆ นะ” เมื่อลูกสาวไม่ให้วิตพื้น อเนกจึงย้าเป็นคำพูดแทน

“ไปเถอะค๊ะคุณหนู นมดูแลคุณผู้ช่ายเอง ไม่ต้องห่วงนะคะ” จันท์เอ่ยขึ้นพร้อมกับรอยยิ้มบางๆ ขณะเดินเข้ามาให้ห้องนั่งเล่นพร้อมกับแก้วน้ำผลไม้ของอเนก นางได้ยินสองพ่อลูกคุยกันเพราะห้องนั่งเล่นอยู่ติดกับห้องครัว

“ก็ได้ค๊ะ” ล้อมดาวนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้าตอบรับ จากนั้นก็โทรศัพท์ไปบอกพระแพงว่าเธอรับงานนี้ เรียบร้อยแล้วก็ขอตัวไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

ชุดที่ล้อมดาวเลือกเป็นเดรสสายเดี่ยวผ้าลูกไม้สีฟ้า ชายกระโปรงเป็นระบายความยาวคลุมเข่า หญิงสาวแต่งหน้าเข้มกว่าปกติเล็กน้อย ส่งผลให้ใบหน้าที่เคยถูกมองว่าจืดชืดนั้นงดงามมีเสน่ห์ขึ้นมาราวกับเป็นคนละคน ผมยาวสลวยสีดำขลับเรียบตรงถูกปล่อยเต็มความยาว จนเกือบถึงสะโพก ปกปิดแผ่นหลังบอบบางไม่ให้ดูเปิดเผยเนื้อหนัง จนเกินไป

ก๊อก...ก๊อก...

“คุณหนูขา คุณแพงมารอรับค๊ะ”

เสียงร้องบอกของจันท์ทำให้ล้อมดาวชะงักมือที่กำลังหวีผม คิ้วเรียวสวยยื่นเข้าหากันด้วยความแปลกใจ ตอนคุยโทรศัพท์กันพระแพงไม่ได้บอกว่าจะมารับ เธอรีบวางหวีลงบนโต๊ะเครื่องแป้ง หยิบกระเป๋าสะพายมาคล้องไหล่แล้วสำรวจตัวเองในกระจกอีกครั้งก่อนจะเดินมาเปิดประตู รูปโฉมที่แปลกตาของเธอทำให้จันท์มองอย่างตะลึงก่อนเอ่ยชม

“วันนี้คุณหนูสวยมากเลยค่ะ”

ล้อมดาวยิ้ม “ขอบคุณค่ะ”

เมื่อล้อมดาวเดินมาที่ห้องรับแขกก็เห็นพระแพ่งกำลังคุยอยู่กับ
อเนกด้วยท่าทางถูกคอ ทั้งสองหันมามองเธอพร้อมกัน ล้อมดาวยิ้มให้
พระแพ่งก่อนจะยกมือไหว้

“สวัสดีค่ะ พี่แพ่ง”

รอยยิ้มที่ทำให้ลักยิ้มสองข้างแก้มของล้อมดาวนุ่มลงทำให้คนมอง
เกิดอาการชะงัก พระแพ่งที่กำลังถูกความรู้อีกรูปอย่างเล่นงาน
กระแอมกระไอในลำคอเบาๆ ก่อนจะรับไหว้ล้อมดาว

“สวัสดีค่ะ ตอนคุยโทรศัพท์กันพี่ทำธุระอยู่แถวนี้พอดี ก็เลย
แวะมารับ ถือโอกาสมาเยี่ยมคุณอาด้วย” พระแพ่งบอกกับหญิงสาว
ก่อนจะหันมาพูดกับอเนก “คุณอาไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ แพ่งจะดูแลล้อม
ให้อย่างดี เลิกงานแล้วก็จะพามาส่งด้วยตัวเอง”

“หนูแพ่งรับปากแบบนี้อา ก็สบายใจ” อเนกยิ้มให้อีกฝ่าย

“หนูไปก่อนนะคะคุณพ่อ อย่าลืมกินยาหลังอาหารนะคะ”

ล้อมดาวเดินเข้าไปใกล้คนเป็นพ่อแล้วก้มหน้าลงหอมแก้มของ
ท่านเบาๆ เพื่อเป็นการบอกลาไปทำงาน จากนั้นก็หันไปกำชับจันทร์
เรื่องยาหลังอาหารของอเนกที่ห้ามลืมกินเด็ดขาด

พระแพ่งยกมือไหว้ลาอเนกและจันทร์ ก่อนจะเดินเคียงคู่ล้อมดาว
ไปขึ้นรถที่จอดอยู่หน้าบ้าน โดยมีจันทร์เดินตามหลังมาถือกระเป๋าตุ๊ว

พระแพ่งยื่นกอดอกมองนักเปียโนคนใหม่ด้วยแวตาทึ่งพอใจ
เรียวกากระบាយยิ้มบางๆ ตลอดเวลา ท่าทางแบบนี้ของพระแพ่ง
ถูกจับจ้องโดยสายตาคุ่นมัวของหญิงสาวไซซ์มินิเจ้าของหน้าอกคับดี
คนหนึ่ง เจ้าของสายตาคู่นี้มีชื่อว่าณดาหรืออึ้ง

ณดาเป็นน้องสาวของหนึ่งในสามหุ้นส่วนของร้าน พี่ชายของณดาเป็นหมอม เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการดูแลคนป่วย จึงปล่อยให้พระแพงกับหุ้นส่วนอีกคนช่วยกันบริหารร้าน ณดาจึงขอเข้ามาทำงานแทนพี่ชาย โดยจุดประสงค์ที่แท้จริงก็เพื่อต้องการใกล้ชิดกับพระแพง

“พี่แพงจะยืนมองนักเปียโนคนใหม่อยู่ตรงนี้อีกนานไหมคะ”

น้ำเสียงแข็งๆ ของณดาดังขึ้น หลังจากที่อยู่หอพักใหญ่ แต่พระแพงก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะขยับตัวไปไหน เขาแต่ยืนจ้องล้อมดาวที่กำลังเล่นเปียโนอยู่ จ้องเอาๆ ราวกับกลัวว่าอีกฝ่ายจะหายตัวไปอย่างนั้นแหละ ณดาดูออกว่าพระแพงกำลังคิดอะไรอยู่ จึงรู้สึกเขม่นล้อมดาวขึ้นมา

“นี่มีอะไรกับพี่หรือเปล่า”

พระแพงหันมาถามน้องสาวของเพื่อน ณดามีส่วนสูงไม่ถึงอกของเธอ เวลาคุยกันพระแพงจึงต้องก้มหน้าลง พระแพงมีรูปร่างที่สูงโปร่ง ใบหน้าสวยเฉียวรับกับทรงผมซอยสั้นและบุคลิกเเท่ๆ ประกอบกับความร่ารวยที่ติดตัวมาตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ ทำให้พระแพงกลายเป็นสาวหล่อที่มีสาวน้อยหน้าตาน่ารักตามติดมากมาย และหนึ่งในนั้นก็คือณดา

“ก็ไม่มีอะไรหรอกค่ะ นี่ก็แค่อยากชวนพี่แพงไปนั่ง”

“ถ้านั่งเมื่อยก็ไปนั่งก่อน พี่จะยืนมองลูกค้ายู่ตรงนี้อีกสักพัก”

“มองลูกค้ายี่ห้ออะไรกันแน่คะ สายตาฟ่องขนาดนั้น อย่างนี้ก็นั่งไม่รู้จะคะว่าพี่แพงคิดอะไรอยู่”

“นี่” พระแพงเรียกชื่อของหญิงสาวด้วยน้ำเสียงที่เข้มกว่าปกติ ก่อนจะถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ณดาแสดงท่าทางแบบนี้ มันทำให้เธอรู้สึกอึดอัด

“พี่แพงไม่ต้องมาทำเสียงแข็งใส่ฉัน ถ้าพี่แพงไม่อยากให้เสียการปกครอง พี่แพงก็ไม่ควรยุ่งกับลูกจ้างในร้าน”

ณดารู้อีกไม่พอใจที่เห็นพระแพ่งให้ความสนใจลุ่มดาว ตอนที่พระแพ่งก็เลี้ยงดูเด็กสาวๆ ไว้เก็บเกี่ยวความสุขหลายคน คนไหนที่เอาใจเก่งพระแพ่งก็จะซื้อคอนโดฯ ซื้อรถให้ พระแพ่งก็เหมือนพวกเศรษฐีทั่วไปที่มีนิสัยซื้อความสุขด้วยเงิน ณดารู้อีกน้อยใจพระแพ่งมาตลอด แต่ก็พยายามปลอบใจตัวเองว่าสักวันเธอจะเอาชนะใจพระแพ่งได้ เธอไม่ยอมยกพระแพ่งให้ผู้หญิงหน้าไหนเด็ดขาด และเธอก็จะเชิญผู้หญิงทุกคนของพระแพ่งทิ้งให้หมด

บทสนทนาที่เริ่มจะตึงเครียดระหว่างพระแพ่งกับณดาหยุดลง เมื่อบริการมาบอกกับพระแพ่งว่ามีลูกค้าต้องการพบ หลังจากที่พระแพ่งไปแล้ว ณดาก็หันมองหญิงสาวที่กำลังกลายเป็นจุดสนใจของหนุ่มๆ ในร้านอยู่ตอนนี้ ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกไม่ชอบหน้า ไม่ถูกชะตาอย่างแรง ณดาไม่ชอบผู้หญิงสวยทุกคนที่พระแพ่งให้ความสนใจ

ลุ่มดาว ตื่นขึ้นมาในตอนเช้า หลังจากล้างหน้าล้างตาเสร็จแล้วก็ออกจากห้องมาช่วยจันทร์ทำอาหารในครัว เช้านี้ต้องทำเพิ่มสองที่ เพราะเมื่อวานตอนเย็นหลังจากที่เธอออกจากบ้านไปพร้อมกับพระแพ่งแล้ว ผกากรองกับผกามาศก็กลับมาจากญี่ปุ่น

จันทร์แอบบ่นสองแม่ลูกให้เธอฟังว่าตอนไปชนกระเป่าเสื้อผ้าไปคนละใบ แต่พอขากลับมีเพิ่มมาเป็นสี่ สงสัยว่าเงินค่าตัวจากการถ่ายโฆษณาชิ้นแรกของผกามาศจะหมดไปกับของที่อยู่ในกระเป่าแล้ว แทนที่จะเอาเงินมาช่วยใช้หนี้ที่ตัวเองก่อไว้ กลับทำเป็นทองไม่รู้ร้อนปล่อยให้เธอรับภาระอยู่คนเดียว

แล้วไหนจะเรื่องเรียนของผกามาศอีก ไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าทำไมผกากรองถึงยอมให้ลูกสาวดริบเรียน งานในวงการบันเทิงเชื่อว่าจะยั่งยืนหรือรุ่งเรืองไปเสียทุกคน หากไม่มีความรู้ติดตัวเอาไว้แล้วอนาคต

จะเป็นอย่างไร ยิ่งนิสัยเหยียบขี่ไก่ไม่ฝ่อ ทำตัวไม่ต่างจากคุณหนู ผู้สูงศักดิ์ มองไม่เห็นหัวคนอื่นแบบพกา มาศด้วยแล้ว ไม่รู้ว่าจะอยู่ได้นานแค่ไหน

“เราอย่าไปกังวลแทนเขาเลยคะ เขาอยากทำอะไรก็ปล่อยให้ แต่ไม่ก่อกวนเพิ่มก็พอแล้ว”

จันทร์ถอนหายใจ “คุณหนูไม่น่าแบกภาระคนเดียวเลยนะคะ เงินตั้งสิบล้าน ไม่รู้อีกกี่ปีถึงจะใช้เขาหมด”

“จะกี่ปีก็ช่างเถอะคะ ทำยังไงได้ละคะ แอบเอาเงินของเขา มาเขาไม่จับเข้าคุกก็โชคดีแค่นั้นแล้ว”

ล้อมดาวถอนหายใจอย่างปลงๆ เข้าใจความรู้สึกของจันทร์ รับรู้ ว่าจันทร์เป็นห่วงเธอมาก และเจ็บแค้นแทนเธอที่ต้องมารับผิดชอบหนี้ ที่เธอไม่ได้เป็นคนก่อขึ้น ขณะที่พกา รองกับพกา มาศซึ่งเป็นคนใช้เงิน ก้อนนั้นทั้งหมดกลับไม่ต้องรับผิดชอบอะไรเลย มีหน้าซำยังใช้ชีวิต อย่างหรูหราอีกต่างหาก แต่จะให้ทำอย่างไรได้ละ ในเมื่อคนที่ยกยอกเงิน ของโรงแรมคือบิดาของเธอ

“เราเลิกพูดเรื่องนี้เถอะคะ ล้อมไม่อยากให้คุณพ่อได้ยิน เดี่ยว จะไม่สบายใจ ทำอาหารกันต่อดีกว่า เดี่ยวล้อมจะทำแซนด์วิชเอาไปกิน เป็นมือเที่ยงด้วย”

จันทร์ยิ้มเอ็นดูเมื่อได้ยินคำพูดของหญิงสาว แค่ว่างานจะไม่ก็บาท ล้อมดาวก็ยังห่วง แต่ถ้าหากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอเนก ล้อมดาวก็จะ เปลี่ยนไปทันที ด้วยเหตุนี้ล้อมดาวจึงต้องรับภาระหนี้ก้อนโต คิดมาถึง ตรงนี้จันทร์ก็รู้สึกไม่ชอบใจแม่ลูกคู่นั้นมากขึ้นไปอีก

อาหารมือเช้าตั้งโต๊ะในเวลาหกนาฬิกาสามสิบนาที พกา รอง กับพกา มาศยังไม่ออกจากห้องนอน สองแม่ลูกนอนตื่นสายจนติด

เป็นนิสัย ที่ได้เอาอาหารจึงมีเพียงอเนกกับล้อมดาว บทสนทนาระหว่างมือ เป็นเรื่องที่ล้อมดาวไปเล่นเปียโนให้ที่ร้านอาหารของพระแพง หลังจาก กินมือเข้าเรียบร้อยแล้วล้อมดาวก็ขยับเข้าไปใกล้คนเป็นพ่อ ก็มลง หอมแก้มของท่านเบาๆ เป็นการบอกลาไปทำงาน

อเนกหอมแก้มลูกสาวกลับ “ขั้บรตดีๆ นะลูก”

“ค่ะ คุณพ่อ” ล้อมดาวรับคำเสียงหวาน

จันทร์ยิ้มให้กับภาพการแสดงความรักของสองพ่อลูกที่เกิดขึ้น ในทุกๆ เข้าและทุกๆ ครั้งที่ล้อมดาวจะออกจากบ้าน ก่อนจะหยิบถุง ใส่กล่องแซนด์วิชมาถือไว้เดินไปส่งล้อมดาวที่รถ และก็พูดแบบเดียว กับที่อเนกพูด

“ขั้บรตดีๆ นะคะคุณหนู”

“ค่ะ” ล้อมดาวรับคำพร้อมก็บรอยยิ้ม รับถุงใส่กล่องแซนด์วิช มาจากมือของจันทร์ วางลงบนเบาะนั่งด้านข้าง

ดล้อมดาวมาถึงโรงแรมบราวนโอเรียนเต็ล กรุงเทพฯ ก่อนเวลา ทำงานเกือบยี่สิบนาที เมื่อเก็บกระเป๋าและอาหารกลางวันไว้ในลิ้นชัก เรียบร้อยแล้วก็เริ่มทำงานของตัวเอง

ดีด...ดีด...

เสียงโทรศัพท์มือถือที่อยู่ใ้ในกระเป๋าสะพายดังขึ้น ล้อมดาวหยิบ ขึ้นมาดูหน้าจอ เมื่อเห็นว่าเป็นชื่อของรูปทองก็ยิ้มออกมาก่อนจะกด รับสาย

“ว่าไงจ๊ะ” เสียงใสทักทายเพื่อน

“ล้อม รู้ยัง พี่ดิฉันก็กลับมาจากเมืองนอกแล้วนะ”

ชื่อที่รูปทองเอ่ยถึงทำให้รอยยิ้มของล้อมดาวค่อยๆ จางลง หญิงสาวอยู่ในอาการชะงักค้าง คล้ายโลกทั้งใบหยุดหมุนไปชั่วขณะ

หัวใจของเธอเต้นแรงขึ้นมา ตีตนท์คือผู้ชายที่เป็นรักแรกของเธอ นับตั้งแต่วันที่ตีตนท์บอกเลิกกับเธอเพื่อไปหมั้นหมายกับผู้หญิงที่ผู้ใหญ่หาไว้ให้ ก่อนจะเดินทางไปเรียนต่อปริญญาโทต่างประเทศ จนถึงตอนนี้ก็เป็นเวลาเกือบห้าปีแล้วที่เธอขาดการติดต่อกับเขา

“ทำไมเงียบไปละล่อม เป็นอะไรหรือเปล่า”

เสียงของรูปทองทำให้ล่อมดาวหลุดจากภวังค์

“ล่อมไม่เป็นไร” เธอตอบกลับไป

“พี่ตีตนท์มาซื้อขนมที่ร้าน พอรู้ว่ารูปเป็นเจ้าของร้านก็ถามถึงล่อมใหญ่เลย ขอเบอร์ล่อมด้วย แต่รูปไม่ได้ให้ไปหรอกนะ พอพี่ตีตนท์กลับไปรูปก็โทร.หาล่อมนี่แหละ” รูปทองพูดด้วยน้ำเสียงรัวเร่วแล้วหยุด สูดลมหายใจเข้าปอด ครู่หนึ่งก็ร้องออกมา “ตายแล้ว! พี่ตีตนท์ซื้อดอกไม้ไปช่อหนึ่ง”

เพียงแค่นี้ล่อมดาวก็รู้แล้วว่าตีตนท์ได้เบอร์โทรศัพท์ของเธอไปแล้ว เพราะในช่อดอกไม้มีการ์ดแผ่นเล็กๆ ที่เขียนชื่อและเบอร์โทรศัพท์มือถือของเธอเสียบบเอาไว้

“ขอโทษนะล่อม รูปลืมไปเสียสนิทเลย”

น้ำเสียงอ่อยๆ ของรูปทองทำให้เรียวกปากอ้อมของล่อมดาวคลี่ย้ม บางอย่างซ้ำๆ

“ไม่เป็นไรหรอกรูป เรื่องของพี่ตีตนท์กับล่อมผ่านไปนานแล้ว เราจบกันด้วยดี”

รูปทองถอนหายใจเฮือกด้วยความโล่งอก “ได้ยืมล่อมพูดแบบนี้ ค่อยสบายใจหน่อย อ๊ะ ลูกค้าเข้าร้าน แค่นี้ก่อนนะ แล้วค่อยคุยกันใหม่”

“จ๊ะ” ล่อมดาวตอบรับ เมื่อรูปทองตัดสายไปแล้วเธอก็วางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะ

หัวใจของล่อมดาวยังเต้นไม่เป็นจังหวะ แม้เธอจะไม่ได้มีความรู้สึกถึงสิ่งกับตีตนท์แล้ว แต่พอได้ยินชื่อของเขาก็ทำให้เธออดที่จะคิดถึง

เรื่องเก่าๆ ไม่ได้ ตินห์เป็นคนสอนให้เธอรู้จักความรักและสอนให้รู้จักความเจ็บปวด และความเจ็บปวดนั้นก็หล่อหลอมให้เธอเข้มแข็งมากขึ้น รักตัวเองมากขึ้น เธอจึงไม่คิดจะจมอยู่กับความทุกข์ในตอนที่พักผ่อนหลังเสียความบริสุทธิ์ให้แก่ผู้ชายที่ชื่อ โดมินิค เทย์เลอร์

ล่อมดาวพยายามสลัดเรื่องของตินห์ออกจากสมองแล้วเริ่มทำงานต่อ กระทั่งถึงเวลาพักกลางวันโทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้นอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าเป็นเบอร์ที่ไม่ได้บันทึกชื่อเอาไว้ก็เกิดสังหรณ์ใจว่าอาจจะเป็น ตินห์โทรมา

ดวงตากลมจ้องหน้าจอโทรศัพท์หนึ่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะกดรับสาย เสียงหุ้มมุ่นที่ตั้งเข้ามาในโทรศัพท์ทำให้ใจที่เพิ่งเต้นเป็นปกติได้ไม่นาน กลับมาเต้นแรงอีกครั้ง เป็นตินห์จริงๆ ด้วย ล่อมดาวกลืนน้ำลายลงคอเบาๆ ก่อนจะพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้เป็นปกติที่สุด หลังจากที่เขาถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของเธอ

“ล่อมสบายดีค่ะ แล้วพี่ตินห์ล่ะคะ”

“พี่สบายดี ตอนนี้อยากเจอล่อมมาก เที่ยงนี้ให้พี่ไปหาละครับ ล่อมทำงานที่โรงแรมบราวนี่ใช่ไหม”

“พี่ตินห์รู้ได้ยังไงคะ” ล่อมดาวขมวดคิ้วถามด้วยความสงสัย เรื่องเบอร์โทรศัพท์เธอรู้คำตอบแล้ว แต่เรื่องทำงานของเธอนี่สิ เขารู้ได้อย่างไร

“พี่เดาเอา จำได้ว่าพ่อของล่อมเป็นผู้จัดการอยู่ที่นั่น”

คำตอบของตินห์ทำให้ความสงสัยของเธอได้รับความกระจ่าง แต่ก็ยังลังเลที่จะเจอกับเขา แม้ตอนนี้เธอจะไม่ได้รู้สึกกับเขาเหมือนเมื่อก่อนแล้ว แต่คิดว่าคงไม่เหมาะที่จะเจอกันสองต่อสอง ตินห์มีคู่หมั้นแล้ว หรือบางทีตอนนี้อาจจะแต่งงานกันแล้วก็ได้ เธอไม่อยากมีปัญหาเพิ่ม แต่ที่มีอยู่ก็เหนื่อยพอแล้ว เธอจึงคิดที่จะปฏิเสธโดยให้เหตุผลไปว่าติดงาน แต่ยังไม่ทันได้พูด เสียงของตินห์ก็ดังขึ้นมา

เสียก่อน

“ตอนนี้พี่มาถึงโรงแรมแล้วนะ นั่งรอล้อมอยู่ที่โซฟาแถวลิโอบบี้
รับมานะครับ”

ล้อมดาวจะปฏิเสธก็พูดไม่ออก เธอถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะ
ตอบรับ จากนั้นก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินตามหลังพนักงานคนอื่นที่กำลัง
จะออกไปรับประทานอาหารมื้อกลางวัน

ติติเห็นแวบแรกก็ชินในมือลงบนโตะก่อนจะเงยหน้าขึ้นกวาด
สายตามองไปรอบตัว มหาหยุดอยู่ที่ร่างเล็กที่กำลังเดินเข้ามาใกล้ ร่างสูง
ลุกขึ้นจากโซฟาพร้อมกับรอยยิ้มกว้าง ขาวราวๆ ก้าวมายืนอยู่ตรงหน้า
หญิงสาว

“พี่ติติหน้” ล้อมดาวเรียกชายหนุ่มเสียงเบาๆ ก่อนจะส่งยิ้มบางๆ ให้
“เราไปหาที่นั่งคุยกันดีกว่า ให้พี่เลี้ยงข้าวสักมื้อนะครับ”

“ค่ะ” ล้อมดาวตอบรับ ก่อนจะเดินเคียงคู่กับติติหนีไปยังห้องอาหาร
ของโรงแรม

ติติเป็นคนเลือกโตะซึ่งอยู่ในมุมค่อนข้างลับตาคน หลังจาก
สั่งอาหารเรียบร้อยแล้ว ติติก็จ้องมองใบหน้าแสนน่ารักของล้อมดาว
อย่างเต็มตา ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน ใบหน้านี่ก็ยังคงติดตรึง
อยู่ในหัวใจของเขา เขารักรอยยิ้มของเธอ รอยยิ้มที่ทำให้โลกของเขา
สดใส ลักยิ้มสองข้างแก้มของเธอน่ารักจนบ่อยครั้งที่เขาแทบจะอดใจ
ไม่ไหว อยากจะฝังจูมูกกลางบนแก้มใสๆ สีชมพูของเธอแล้วสูดกลิ่นแก้ม
เนียนนุ่มทั้งสองข้างให้ซ่าปอด

ล้อมดาวเห็นติติจ้องหน้าเธออยู่นานโดยไม่พูดอะไร จึงยิ้มให้
แล้วเป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อนเพื่อทำลายความเงิบ

“พี่ติติหน้ก็กลับมาจากเมืองนอกตั้งแต่เมื่อไรคะ”

“เกือบสองเดือนแล้วละ กลับมาช่วงแรกยุ่งจนหัวหมุน ต้องเข้ารับหน้าที่ต่อจากคุณพ่อทันทีจนแทบจะไม่มีเวลาพัก เลยคิดว่ารอให้งานทุกอย่างเข้าที่เข้าทางก่อนแล้วค่อยมาหาล้อม เราจะได้มีเวลาอยู่ด้วยกันนานๆ”

ล้อมดาวเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย รู้สึกแปลกใจในท่าทางของติณห์ อีกทั้งคำพูดของเขาก็ทำให้เธอเกิดความสงสัยไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับคู่หมั้นขึ้นมา

“ล้อม” ติณห์เอื้อมมือมากุมมือเรียวนุ่มของล้อมดาวเบาๆ “ตอนนี้พี่เป็นอิสระแล้วนะ พี่ถอนหมั้นแล้ว พี่อยากกลับมาดูแลล้อมเหมือนเดิม ล้อมให้โอกาสพี่อีกครั้งได้ไหมครับ”

“...”

“พี่ไม่อยากเสียเวลาอีกแล้ว ห้าปีมันนานมากเกินไป ความจริงเราควรจะได้แต่งงานกันแล้วด้วยซ้ำ” ติณห์บีบมือของล้อมดาวเบาๆ “นะครับล้อม เรากลับมาเป็นเหมือนเดิม พี่สัญญาว่าจะไม่ทิ้งล้อมไปไหนอีก ให้โอกาสพี่อีกครั้งนะครับ”

การจู่โจมของติณห์ทำให้ล้อมดาวได้แต่หนึ่งอึ้ง พูดยอะไรไม่ออก จังหวะนั้นบริกรนำอาหารมาเสิร์ฟ ติณห์ยอมปล่อยมือล้อมดาว รอจนบริกรทำหน้าที่เสร็จแล้วถอยห่างไปจึงเอ่ยชวนหญิงสาวกินข้าว

ติณห์ตักกับข้าวใส่จานของล้อมดาวอย่างเอาใจ เมื่อเห็นเธอกินอาหารที่เขาตักให้ก็ยิ้มออก การได้นั่งมองเธอทำให้ติณห์รู้สึกอึดอัดใจจนแทบไม่ต้องกินข้าวเลยด้วยซ้ำ คิดว่าหากเธอยอมให้โอกาสเขาอีกครั้ง เขาจะดูแลเธออย่างดี ใช้ฐานะคนรักช่วยเหลือเธอทุกอย่าง โดยเฉพาะเรื่องของเธอเนกที่เขาได้รู้โดยบังเอิญ

“ได้ข่าวว่าคุณอาเพิ่งออกจากโรงพยาบาล ตอนนี้อาการของท่านเป็นยังไงบ้าง”

ติณห์ถามถึงอเนกเพื่อเปิดทางให้ล้อมดาวได้ระบายความไม่สบายใจ

ออกมา แต่ดูเหมือนว่าระยะเวลาที่ห่างกันและสถานะที่เปลี่ยนไปจะทำให้เธอเว้นระยะห่างจากเขาอย่างน่าใจหาย ล้อมดาวบายเบียงที่จะพูดถึงอเนก เธอชวนคุยเรื่องอื่นตลอดโดยไม่เฉียดเข้าใกล้เรื่องที่เขาต้องการเลยสักนิด

กระทั่งอาหารมือเที่ยงสิ้นสุดลง ล้อมดาวขอบคุณดิฉันที่ก่อนจะขอตัวกลับไปทำงาน ดิฉันถอนหายใจเฮือก ทิ้งแผ่นหลังพิงพนักเก้าอี้มองตามร่างเล็กที่เดินห่างออกไปแล้วได้แต่ปลอบใจตัวเองว่า ถึงเธอจะยังไม่ให้คำตอบที่เขาต้องการ แต่เธอก็ไม่ได้ปฏิเสธ เขาสืบเรื่องของเธอมาหมดแล้ว เธอยังไม่มีคนรักใหม่ เขายังมีหวังอยู่

การได้เจอกับดิฉันโดยไม่ทันตั้งตัวทำให้ความสดใสของล้อมดาวลดลง เธอถอนหายใจทั้งหลายครั้ง มีท่าทางเหม่อหลายหนจนพระแพ่งสังเกตเห็นได้ เมื่อล้อมดาวเล่นเปียโนเสร็จในช่วงแรกและเดินเข้าไปในห้องพัก พระแพ่งจึงเอาน้ำส้มคั้นเย็นๆ ไปให้ดื่ม

“ขอบคุณค่ะ” ล้อมดาวรับแก้วน้ำส้มคั้นมาจากมือของพระแพ่ง จิบเล็กน้อยก่อนจะวางลงบนโต๊ะ

“ไหวไหม ถ้าไม่ไหวพี่จะพากลับบ้าน” พระแพ่งเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง

“ไหวค่ะ” ล้อมดาวยิ้มให้พระแพ่ง เธอยังต้องเล่นอีกสองเพลง หากกลับบ้านทั้งที่ยังทำงานไม่เสร็จ เธอจะรู้สึกไม่สบายใจ และไม่กล้ารับเงินจากพระแพ่ง

“แน่ใจนะ”

“แน่ใจสิคะ เล่นเปียโนไม่ได้เหนื่อยอะไร พี่แพ่งไม่ต้องห่วงล้อมดาวค่ะ”

“จะไม่ให้พี่ห่วงได้ไง พี่เป็นคนชวนล้อมมาทำงาน และพี่รับปาก

คุณพ่อของล่อมไว้ว่าจะดูแลล่อมให้ดี”

พระแพงมองใบหน้าแสนน่ารักของล่อมดาวด้วยแววตาสื่อความหมายบางอย่าง หากแต่คนถูกมองไม่มีโอกาสได้เห็น เพราะเธอหันไปมองทางประตูที่กำลังถูกเปิดออก

“พี่แพงมาอยู่ที่นี่เอง นิ่งตามหาซะทั่ว” เสียงแหลมเล็กชวนให้ปวดแก้วหูของณาดั่งขึ้น ก่อนที่เจ้าตัวจะเดินมายืนอยู่ตรงหน้าล่อมดาวกับพระแพง

“หาพี่ทำไม” พระแพงเอ่ยถาม

“ก็ไม่ทำไมหรอกค่ะ” ณดาพูดเสียงสละบัดก่อนจะตัวต๋อยตาไปมองใบหน้าของล่อมดาว “นึ่งก็แค่ส่งสัย เมื่อก่อนไม่เคยเห็นพี่แพงเข้ามาในห้องนี้”

“พี่จะไปไหนมาไหนแล้วเกี่ยวอะไรกับนึ่งด้วย”

“ทำไมพี่แพงพูดกับนึ่งแบบนี้คะ หลายวันมานี้พี่แพงเปลี่ยนไป รู้ตัวหรือเปล่า”

“พี่ไม่เคยเปลี่ยน นิ่งนั่นแหละทำตัวมีปัญหา”

“พี่แพง...” ณดาน้อยใจพระแพงจนน้ำตาคลอ สุดท้ายก็กลายเป็นโมโห หันไปถลึงตาใส่หญิงสาวที่เป็นต้นเหตุให้เธอโดนพระแพงดู “เพราะเธอคนเดียวพี่แพงถึงดูฉัน”

“พอได้แล้วนึ่ง ออกไปข้างนอกกับพี่...ขอโทษนะล่อม”

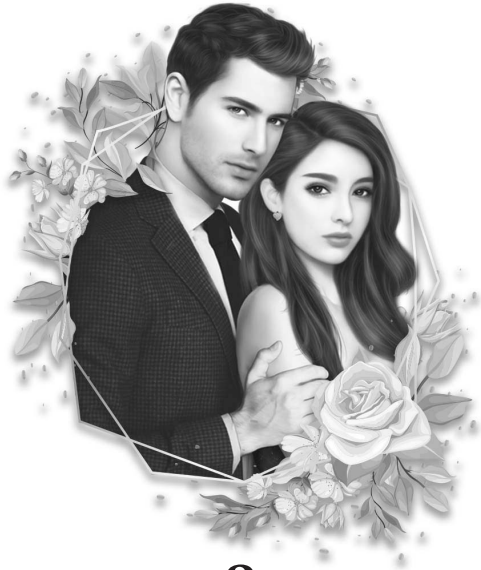
ล่อมดาวมองพระแพงตั้งแขนธดาออกไปจากห้องก่อนจะถอนหายใจออกมา เธอพอจะดูออกว่าธดาไม่ชอบเธอ แต่ไม่คิดว่าจะมากขนาดนี้ เห็นที่การทำงานที่นั่นคงไม่ราบรื่นอย่างที่หวัง แต่เธอก็ไม่คิดจะทิ้งงานนี้ไปเพราะคำพูดของธดา เธอไม่ได้ทำอะไรผิด แล้วเรื่องอะไรที่จะต้องเป็นฝ่ายถอย เธอลองคำนวณดูแล้ว เงินที่ได้รับจากพระแพงเพียงหนึ่งอาทิตย์มากกว่าเงินเดือนประจำของเธอทั้งเดือนอีก หากเธอทำงานที่นั่นไปเรื่อยๆ ก็จะสามารถใช้หนี้ได้ก่อนกำหนด จากนั้น

เธอจะเก็บเงินไปอีกสักพักเพื่อเปิดร้านขายดอกไม้ ถึงตอนนั้นเธอจะได้
อยู่ห่างจากผู้ชายที่ชื่อ โดมินิค เทย์เลอร์ เสียที

2

เธอใช้น้ำหอมอะไร

ด้อมดาวคิดมาตลอดว่าตระกูลเทย์เลอร์ทำธุรกิจเกี่ยวกับธนาคารและโรงแรมเท่านั้น แต่หลังจากมีรูปโดมินิควางคู่กับนางเอกดัง ออกสื่อเมื่อหลายวันก่อน เรื่องที่ชายหนุ่มเป็นนายทุนให้กับบริษัทสร้างภาพยนตร์ยักษ์ใหญ่ของฮอลลีวูดก็แพร่สะพัดไปทั่ว เนื้อหาของข่าว ยิ่งยั่วด้วยตัวหนาๆ อีกด้วยว่า มัลลิกาคือนักแสดงหญิงไทยคนแรก ที่โดมินิคจะดันให้เจิดจรัสในวงการฮอลลีวูด

การตกเป็นข่าวกับโดมินิคทำให้ชื่อเสียงของมัลลิกาที่โด่งดัง อยู่แล้วยิ่งโด่งดังมากขึ้นไปอีก นักข่าวพยายามขุดคุ้ยความสัมพันธ์ของ ทั้งคู่ว่าเริ่มมาจากจุดไหน การที่ทั้งคู่ออกงานด้วยกันบ่อยๆ แต่ไม่ยอม ให้สัมภาษณ์สื่อถึงความสัมพันธ์ยิ่งทำให้ทุกคนอยากรู้จนแทบจะทน ไม่ไหว บรรดานักข่าวก็ตามติดเป็นเงา เวลานี้ไม่ว่ามัลลิกาจะขยับตัว ไปทางไหนก็จะมีภาพออกมาให้เห็นผ่านสื่อเสมอ ในโลกออนไลน์ก็มี ข้อความสนับสนุนเห็นดีเห็นงามให้ทั้งคู่คบหากันจากบรรดาแฟนคลับ

ของมัลลิกา

วันนี้ทางบริษัทภาพยนตร์ได้จัดงานเลี้ยงฉลองความสำเร็จของภาพยนตร์ที่เข้าฉายไปเมื่อหนึ่งเดือนก่อนและสามารถกวาดรายได้มากกว่าหนึ่งพันล้านดอลลาร์สหรัฐจากการเข้าฉายทั่วโลก นอกจากนี้ดาราก็แสดงในภาพยนตร์เรื่องนี้แล้ว ยังมีคนดังในวงการบันเทิงอีกหลายคนที่ได้รับเชิญมาร่วมงานด้วย

ล้อมดาวพาตัวเองไปยืนหลบมุมอยู่เงียบๆ หลังจากทำหน้าที่ของตัวเองเสร็จในฐานะผู้จัดการแผนกจัดเลี้ยง บรรยากาศของงานเริ่มครึกครื้นเมื่อเหล่าคนดังในชุดหรูหราปรากฏตัวขึ้นให้นักข่าวได้เก็บภาพและสัมภาษณ์ โดมินิคดวงคู่อยู่กับมัลลิกาให้สัมภาษณ์นักข่าวกลุ่มใหญ่

ดวงตากลมเปลอมองเขาอย่างลึมตัว ไม่อยากยอมรับ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าโดมินิคเป็นผู้ชายที่พระเจ้ามอบความสมบูรณ์แบบมาให้อย่างลำเอียง ใบหน้าของเขาเปรียบเสมือนผลงานชิ้นเอกที่จิตรกรระดับโลก บรรจงปั้นแต่งขึ้นมาอย่างประณีต ไม่ว่าจะเป็न्दวงตาสีฟ้าเข้มใต้คิ้วหนา จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากหยักลึกสุดเซ็กซี่ราวกับสลัก รูปร่างของเขาสูงใหญ่สง่างามสมบูรณ์แบบเสียจนหาที่ติไม่ได้

แล้วอยู่ๆ ก็หันเนื้อในอกซ้ายของเธอก็รู้สึกวูบโหวงขึ้นมาอย่างประหลาด เมื่อเห็นเขาหันไปส่งยิ้มให้มัลลิกาหลังจากที่ถูกนักข่าวถามเรื่องเครื่องเพชรที่เขาประมูลได้เมื่อหลายวันก่อนซึ่งมีมูลค่าถึงร้อยล้านบาท แต่ยังไม่ทันที่เขาจะให้คำตอบแก่นักข่าว เมสันก็เดินเข้าไปใกล้ แล้วกระซิบบางอย่างที่ข้างหูของเขา จากนั้นเธอก็ได้ยินเขาเอ่ยขอตัวจากนักข่าว

“อยู่นี่เอง พี่ตามหาซะทั่วเลย”

น้ำเสียงคุ่นหูที่ดังขึ้นจากด้านหลังทำให้ล้อมดาวหลุดจากภวังค์ เธอรีบดึงสายตาที่กำลังเหม่อมองโดมินิคอยู่มาทางเจ้าของเสียง

“พี่ติณห์”

“เป็นอะไร ทำไมทำหน้าที่แบบนั้น” ติณห์ยิ้มบางๆ เมื่อเห็นใบหน้า
แสนน่ารักที่กำลังออกอาการเหวอของล้อมดาว

“ไม่เป็นอะไรค่ะ แค่แปลกใจที่เห็นพี่”

“พี่มาแทนคุณพ่อนะ ท่านยังอยู่ต่างประเทศ”

ล้อมดาวพยักหน้า นึกขึ้นได้ว่าครอบครัวของติณห์ทำธุรกิจ
ภาพยนตร์และละคร อีกทั้งยังมีช่องทีวีดิจิทัลเป็นของตัวเองด้วย
จึงไม่แปลกที่เขาจะได้รับเชิญมางานนี้

“แล้วทำไมไม่เข้าไปข้างในล่ะคะ”

“ล่อมไปเป็นเพื่อนพี่หน่อยสิ พี่ไม่อยากเข้าไปคนเดียว” ความจริง
แล้วติณห์ปฏิเสธเสนาฯ ที่เสนอตัวมาเป็นเพื่อนเพราะตั้งใจจะมาเจอกับ
ล้อมดาวโดยไม่มีหูตาของมารดาตามติด

“ก็ได้ค่ะ” ล้อมดาวตอบรับ คิดว่ามันเป็นหน้าที่อย่างหนึ่งในการ
ดูแลแขก เธอเดินไปเป็นเพื่อนติณห์พร้อมกับเอ๋ยตาม “พี่ติณห์ลองมอง
ไปทั่วๆ สิคะ เพื่อจะเจอคนรู้จัก”

ติณห์เข้าใจว่าล้อมดาวหมายถึงอะไร หากเขาเจอคนรู้จักเธอก็จะ
ทิ้งเขาไปทันที ซึ่งเขาไม่ยอมเด็ดขาด

“ล่อมก็รู้ว่าพี่เพิ่งกลับจากต่างประเทศ แล้วงานนี้ก็ป็นงานแรก
ของพี่ด้วย”

“คุณๆ ก็ไม่มีเลยหรอคะ”

ติณห์ส่ายหน้าพร้อมกับทำตาเศร้า “ถ้าล่อมไม่สะดวก จะทิ้งพี่ไว้
ตรงนี้ก็ได้นะ”

“พี่ติณห์” ล้อมดาวเรียกชายหนุ่มเสียงอ่อน แววดตาของติณห์ทำให้
เธอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนใจร้าย

“พี่ขอโทษถ้าทำให้ล่อมอึดอัด” ติณห์ฉวยโอกาสว่ามีหนุ่มของ
ล้อมดาวมากุมเอาไว้

แฮะ! แฮะ!

เสียงกดชัตเตอร์ดังขึ้น ล้อมดาวหันไปมองทางต้นเสียงด้วยสีหน้าตื่นๆ เห็นนักข่าวคนหนึ่งกำลังถ่ายรูปของเธอกับติณห์อยู่ ล้อมดาวรีบดึงมือออกจากการเกาะกุมของติณห์ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตากับเขา เธอใช้สายตาขอร้องเขาให้ช่วยจัดการกับภาพที่นักข่าวคนนั้นถ่ายไป

“ขอโทษนะคะคุณพนักงาน ติณห์ต้องการถือกล้องสักแก้วค่ะ”

เสียงของหญิงสาวคนหนึ่งดังขึ้นขัดจังหวะติณห์กับล้อมดาว และผู้หญิงคนนั้นก็คือมัลลิกา ไม่ว่ามัลลิกาจะไปทางไหน นักข่าวก็จะตามติดไปทางนั้น และตอนนี้นักข่าวหลายคนก็หันกล้องมาทางที่ล้อมดาวกับติณห์ยืนอยู่ ล้อมดาวยื่นมือไปชั่วขณะเมื่อได้เห็นความสวยงามแบบของมัลลิกาใกล้ๆ ตอนนี้เธอเข้าใจแล้วว่าทำไมผู้ชายทั้งหลายถึงได้คลั่งใคล้มัลลิกานัก

ติณห์มองหน้ามัลลิกาด้วยแววตาชนิดหนึ่งที่มีเพียงเจ้าตัวและคนถูกมองเท่านั้นที่รู้ความหมาย ก่อนจะหันมาคว้าข้อมือของล้อมดาวที่กำลังจะเดินไปยังมุมเครื่องดื่ม

“ล้อมไม่ต้อง เดี่ยวพี่จัดการเอง”

“คุณเป็นพนักงานที่นี่หรือคะ” มัลลิกาเอ่ยถามพร้อมกับรอยยิ้มบางๆ ที่ทำเอาติณห์รู้สึกไม่พอใจขึ้นมา

“ไม่เป็นไรค่ะพี่ติณห์ เดี่ยวล้อมจัดการเอง” ล้อมดาวบอกกับติณห์ก่อนจะหันไปพูดกับมัลลิกา “รอสักครู่นะคะ”

สรรพนามที่ล้อมดาวใช้เรียกติณห์ทำให้คำเรียกรวยของมัลลิกาเล็กขึ้นเล็กน้อย ครั้นได้เห็นใบหน้าของล้อมดาวชัดๆ นัยน์ตาคู่สวยของมัลลิกาก็เกิดประกายบางอย่างขึ้น เมื่อล้อมดาวเดินไปยังมุมเครื่องดื่มแล้ว มัลลิกาก็จึงหันมาพูดกับติณห์

“ตอนแรกฉันนึกว่าผู้หญิงที่อยู่ในใจนายจะเป็นคุณหนูตระกูลใดตระกูลหนึ่งซะอีก ที่แท้ก็แค่พนักงานโรงแรม”

“พนักงานโรงแรมแล้วยังไง” ตินห์ถามด้วยน้ำเสียงไม่สบายอารมณ์
“ก็ไม่ยังไงหรอก” มัลลิกายกไหล่ “ฉันไม่มีปัญหาอะไรอยู่แล้ว
แต่แม่ของนายนะสิ ไม่รู้จะว่ายังไงบ้าง ถ้ารู้ว่าลูกชายคนเดียวทิ้งคู่หมั้น
ที่แสนเพียบพร้อมไปคว่ำพนักงานโรงแรมมาแทน”

“ขอบคุณที่เป็นห่วง แต่แม่ของฉันเป็นคนฉลาด ท่านดูออกว่า
อันไหนเพชรแท้ อันไหนเพชรเทียม”

คำพูดของตินห์ทำให้ใบหน้าสวยของมัลลิกาเปลี่ยนสี เมื่อเห็น
ล้อมดาวถือแก้วค็อกเทลเดินเข้ามาใกล้ มัลลิกาก็เกิดความคิดบางอย่าง
จังหวะที่ล้อมดาวยื่นแก้วค็อกเทลให้ สิ่งที่อยู่ในความคิดของมัลลิกา
ก็เกิดขึ้น

“ว้าย!”

เสียงร้องของมัลลิกาดังลั่น เรียกสายตาของนักข่าวและคนในงาน
ให้หันมอง และภาพที่ทุกคนเห็นก็คือชุดสวยของมัลลิกาและไปด้วย
ค็อกเทลสีหวาน และคนที่ถือค็อกเทลแก้วนั้นก็คือหญิงสาวเจ้าของ
ร่างเล็กในชุดพนักงานของโรงแรม เสียงกดชัตเตอร์ดังขึ้นอย่างรวดเร็ว
ล้อมดาวตกใจจนทำอะไรไม่ถูก แสงแฟลชจากกล้องถ่ายรูปทำให้เธอ
ตาลายไปหมด

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ” ล้อมดาวละล่ำละลักบอก รีบหยิบ
ผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋าแล้วเช็ดน้ำค็อกเทลจากชุดสวยของ
มัลลิกา

“เกิดอะไรขึ้น” เสียงทุ้มของใครคนหนึ่งดังขึ้น ก่อนที่เจ้าของเสียง
จะเดินผ่านกลุ่มนักข่าวเข้ามา

ลมหายใจของล้อมดาวเกิดอาการสะดุ้งขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นหน้า
ของเขา เธอรีบถอยห่างมัลลิกาแล้วก้มหน้าลง ขณะที่เจ้าของเรือนกาย
สูงใหญ่กวาดตามองชุดของมัลลิกาก่อนเอ่ยถาม

“ทำไมชุดของคุณถึงเป็นแบบนี้”

ชุดของมัลลิกาเป็นสีขาว เปรอะอะไรนิตอะไรหน่อยก็เห็นรอย
ชัดเจน แล้วน้ำค็อกเทลก็เป็นสีแดง รอยเบื่อนจึงปรากฏชัดแก่สายตา
ของทุกคน

“ไม่มีอะไรอะ แค่อุปติเหตุนิดหน่อย” มัลลิกาคิดว่าต่อหน้า
โดมินิค เธอควรแสดงตัวเป็นแม่พระผู้โอบอ้อมอารีและใจกว้าง เพราะ
มันจะทำให้ได้รับสายตาชื่นชมมากกว่าการไว้วางใจแบบนางร้ายในละคร
เกรดต่ำ

“ใครทำ” คำถามของโดมินิคทำให้ล้อมดาวต้องกลืนลมหายใจ
เอาไว้

“ช่างเถอะค่ะ เธอคงไม่ได้ตั้งใจ...ใช่ไหม”

คำพูดของมัลลิกาล้ำยไม่ถือสา แต่ท้ายประโยคนี้สิ่งที่ทำให้หัวคิ้ว
หนาเข้มของติณห์กระตุก ชายหนุ่มดึงร่างเล็กที่มีอาการสั่นน้อยๆ มา
ใกล้ตัวก่อนเอ่ยขึ้น

“เธอไม่ได้ตั้งใจ ผมเป็นพยานได้”

“ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ มีแต่เจ้าตัวเท่านั้นที่รู้ดี” โดมินิคพูดเสียงเข้ม
ก่อนจะส่งสายตาให้เมสันจัดการเคลียร์นักร้อง จากนั้นก็หันมาพูดกับ
มัลลิกาด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง “คุณควรไปเปลี่ยนชุด”

“มอลลิไม่ได้เอาชุดสำรองมาค่ะ”

“ไปรอที่ห้องรับรอง อีกสิบนาทีผมจะให้คนเอาชุดใหม่ไปให้
ส่วนเธอ...” ชายหนุ่มหันไปทางร่างเล็กในชุดพนักงานของโรงแรม
“ตามฉันไปที่ห้องทำงาน”

ล้อมดาวกลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดๆ สูดลมหายใจเข้าปอด
ยาวลึกเพื่อตั้งสติก่อนจะขยับขา แต่ถูกติณห์คว้าแขนเอาไว้ เธอจึง
งยหน้าขึ้นสบตากับเขา เมื่อเห็นแววตาแสดงความห่วงใยของติณห์
หัวใจของเธอก็รู้สึกอบอุ่นขึ้น เธอยิ้มบางๆ ให้เขา

“ล้อมไม่เป็นไรค่ะ อย่างมากก็แค่ถูกไล่ออก”

เมื่อล้อมดาวเดินห่างไปแล้ว ตិณท์ก็หันไปทางมัลลิกา

“ฉันรู้ว่าเธอจริงใจ”

มัลลิกาเบะปาก “ถ้าไม่มีหลักฐานก็อย่ามากล่าวหากันพล่อยๆ”

“เธอ” เสียงของติณท์กอดต่ำ ร่างสูงทำท่าจะเข้าไปโกล้อมัลลิกา แต่ต้องชะงักเมื่อพนักงานหญิงคนหนึ่งของโรงแรมเดินเข้ามาใกล้

“เชิญทางนี้ค่ะคุณมัลลิกา”

พนักงานหญิงคนดังกล่าวผายมือไปทางประตู ดาราสาวปรายตามองติณท์แวบหนึ่ง ก่อนจะเช็ดหน้าขึ้นแล้วออกเดินโดยมีพนักงานหญิงคนนั้นเดินตาม ติณท์ได้แต่ขบฟันกรอด นัยน์ตาคมมองตามแผ่นหลังตั้งตรงของมัลลิกาไปจนลับสายตา

หื่องทำงานประธานกรรมการโรงแรมบราวนีโอเรียนเต็ล กรุงเทพฯ

ชายหนุ่มผู้มีใบหน้าที่งดงามราวเทพบุตร ท่อนขาขาวนึ่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้หนังสีดำหลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ ข้อศอกทั้งสองข้างวางอยู่บนที่พักแขน แผ่นหลังกว้างเอนพิงพนักเก้าอี้ สองมือประสานกันอยู่ในระดับหน้าอก ท่าทางของเขาสง่างามและน่ากลัวในเวลาเดียวกัน

ล้อมดาวกลืนน้ำลายลงคอเบาๆ รู้สึกว่าตัวเองไม่ต่างจากมดตัวเล็กๆ ที่ยืนอยู่ใกล้ฝ่าเท้าของราชสีห์ตัวโต หากเขาขยับเท้าเพียงนิดเดียวเธอคงแบนติดพื้นในพริบตา เธอสูดลมหายใจเข้าปอดยาวลึกก่อนพูดออกไป

“ฉันไม่ได้ตั้งใจค่ะ มันเป็นอุบัติเหตุ”

“อุบัติเหตุเกิดขึ้นจากความประมาท ซึ่งมันไม่สมควรเกิดจากคนที่เคยได้รับรางวัลพนักงานดีเด่น”

ล้อมดาวเม้มปากแน่น รู้สึกขัดหูกับคำพูดของเขาจนผลอซ้กสีหน้า

ใส่อีกฝ่ายโดยไม่รู้ตัว เธอเคยได้รับรางวัลพนักงานดีเด่น แล้วไงละ คนที่เคยได้รับรางวัลนี้จะทำอะไรผิดพลาดไม่ได้เลยหรือไง ที่สำคัญ ตอนเกิดเรื่องเขาไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์เสียหน่อย แล้วเขาใช้สมอง ส่วนไหนมาตัดสินว่าเธอผิด

“ถ้าฉันบอกว่าถูกคุณมัลลิกาปัดมือละคะ คุณจะเชื่อไหม”

ล้อมดาวคิดว่าเธอไม่ได้รู้สึกไปเอง จังหวะที่เธอยื่นแก้วคือกเทล ให้มัลลิกา แทนที่มัลลิกาจะรับไปดื่งๆ แต่กลับใช้มือปัดมือของเธอ

“มีเหตุผลอะไรที่มอลลี่จะต้องทำแบบนั้น”

‘แล้วฉันจะไปรู้ความคิดของคุณมัลลิกาได้อย่างไรละ!’

ล้อมดาวเม้มปากแน่น ตั้งคำถามอยู่ในใจด้วยอารมณ์รุ่มๆ แค่นี้ก็เห็นชัดเจนแล้วว่าเธอเข้าข้างมัลลิกา ต่อให้เธออธิบายจนคอแห้ง ก็คงไร้ประโยชน์ มัลลิกากับเขาสนิทกันถึงขนาดนั้น ถึงจะยังไม่เปิดเผย ว่ากำลังคบกัน แต่การแสดงออกก็ชัดเจน จึงไม่แปลกที่เขาจะโกรธแทน คนรัก

“ทำไมไม่ตอบ” เสียงเข้มเอ่ยถามเมื่อเห็นเธอเอาแต่เม้มปาก ไม่ยอมตอบ

ล้อมดาวก้มหน้าลงมองพื้น นอกจากจะคิดอะไรไม่ออกแล้ว เวลานี้ความรู้สึกของเธอก็ยังซ้ำอีกด้วย กว่าจะรู้ว่าเธอเดินเข้ามาใกล้ สายตาที่มองต่ำของเธอก็ได้เห็นปลายรองเท้าหนังสีดำเป็นมันวาวของเธอ แล้ว ล้อมดาวกะพริบตาปริบๆ ขยับตัวถอยโดยอัตโนมัติด้วยความตกใจ

โดมินิครุกไล่ร่างเล็กไปจนติดกำแพง ก่อนจะยกแขนสองข้าง เอามือแนบผนังห้อง ล็อกเธอไว้ในวงแขน ระยะที่ห่างกันไม่ถึงคืบ ทำให้ต่างฝ่ายต่างก็ได้กลิ่นหอมจากกายของกันและกัน ดวงตากลมของ ล้อมดาวเบิกโตจ้องใบหน้าหล่อเหลาราวรูปสลักของเขา หัวใจของเธอเต้นแรงจนแทบจะทะลุออกมานอกอก

“คะ...คุณ” ล้อมดาวตะกุกตะกัก รีบยกมือขึ้นดันแฉกออกแกร่ง

ของเขาเอาไว้

“ตอบมา” เขาถามย้ำ การกระทำของเขาเห็นได้ชัดว่าไม่ยอมปล่อยเธอไปง่ายๆ หากไม่ได้คำตอบ

ล้อมดาวกลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดๆ พวงแก้มของเธอร้อนผ่าวและลามเลียไปจนถึงใบหู ไม่ต้องมองกระจกก็รู้ว่ามันแดงเถื่อนไปหมดแล้ว เธออยากคิดว่าตัวเองกำลังหลับและฝันไป แต่กลิ่นน้ำหอมจากกายของเขาก็ย้ำเตือนว่ามันคือความจริง เธอบอกกับตัวเองว่า ในสถานการณ์ที่กำลังเป็นรอนแรมนี้ควรรีบตัดสินใจแล้วพาตัวเองออกไปจากห้องนี้ให้เร็วที่สุด

“ขอโทษค่ะ เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นความสะเพร่าของฉันท่านประธานขยับออกไปหน่อยได้ไหมคะ”

“เธอใช้น้ำหอมอะไร”

ล้อมดาวกะพริบตาปริบๆ อย่างอึ้งๆ เมื่ออยู่ๆ เขาก็เปลี่ยนเรื่องหน้าตาเฉย เธอเผลอเงยหน้าขึ้นสบตากับเขาอย่างลึมตัว แล้วเขาก็ก้มหน้าลงใกล้กับชอกคอของเธอ จากนั้นเธอก็ได้ยินเสียงเขาสูดดมกิตติๆ กันหลายที

เขากำลังดมกลิ่นเธอ!

ใบหน้าที่ร้อนอยู่แล้วของเธอยิ่งเห่อร้อนหนักขึ้นไปอีก มือเล็กออกแรงผลักอกแกร่ง แต่กลับถูกเขาใช้มือปิดอกก่อนจะยกตัวเธอจนลอยขึ้นจากพื้น พาไปนั่งบนโต๊ะทำงานราวกับเธอเป็นตุ๊กตาไร้น้ำหนัก การกระทำอันรวดเร็วของเขาทำให้เธอตกใจจนหลุดเสียงร้อง ‘อ๊ะ’ ออกมา

“เธอเคยเข้าไปในห้องนอนของฉันใช้ไหม”

คำถามของเขาทำหัวใจของเธอหล่นไปกองอยู่ที่ต่าตุ่ม เหมือนอากาศภายในห้องลดฮวบลงด้วยความรวดเร็วจนลมหายใจของเธอสะดุดครั้งแล้วครั้งเล่า

“ฉะ...ฉัน”

“ฉันอะไร!”

“ฉันไม่เคยเข้าไปในห้องนอนของคุณ!” เธอกลั้นใจตอบ รู้สึกออยากจะร้องไห้เหลือเกิน จากเรื่องน้ำค็อกเทลกลายเป็นเรื่องคืนนั้นไปได้อย่างไร นี่ก็ผ่านไปตั้งหลายวันแล้ว เธอนึกว่าจะรอดตัวแล้วเสียอีก

“โกหก!”

“ฉันไม่ได้โกหก ปล่อยฉันนะคุณโดมินิค!” เธอใช้มือผลักอกแข็งๆ ของเขา

โดมินิครวบรวมสองมือของเธอไปไว้ด้านหลังด้วยความรำคาญ ก่อนจะแทรกตัวเข้าไประหว่างสองขาเรียวยาวจนกระโปรงของเธอรั่นขึ้น จนเกือบถึงสะโพก สภาพของเขาและเธอในเวลานี้ช่างล่อแหลมยิ่งนัก ล้อมดาวทั้งอายทั้งโมโหจนใบหน้าแดงกำ ถึงเธอจะเป็นลูกจ้างและลูกหนี้ของเขา แต่เธอก็มีศักดิ์ศรี เขาจะมาเอาเปรียบเธอแบบนี้ไม่ได้

“ปล่อยฉัน ไม่งั้นฉันจะร้องดังๆ ให้คนข้างนอกได้ยิน!”

“เธอไม่กล้าหรอก เพราะคนที่เสียหายคือเธอ ไม่ใช่ฉัน”

คำพูดของเขาทำให้เธอนั่งตัวเกร็ง ไม่กล้าขยับ แม้แต่ลมหายใจก็ยังกลั้นเอาไว้ ความใกล้ชิดทำให้เธอได้ยินเสียงหายใจรุนแรงของเขาคัดเจน เธอกลั้นเหลือเกินว่าเขาจะทำมากกว่าการดมกลิ่น แต่แล้วอยู่ๆ เขาก็คลายอ้อมแขน ขยับตัวออกห่างจากเธอแล้วเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงกตด่า

“ออกไป”

“คะ?”

“ฉันบอกว่าให้ออกไป”

“ให้ฉันออกไป” เธอทวนคำของเขาอย่างงงๆ

“ใช่ ออกไป”

ล้อมดาวขยับตัวลงจากโต๊ะ จัดกระโปรงให้เข้าที่เข้าทางด้วยท่าทางร้อนรน แล้วรีบวิ่งออกจากห้องทำงานของโดมินิคไปด้วยความรวดเร็ว

โดยมีสายตาที่กำลังสับสนต่ออะไรบางอย่างของเจ้าของห้องมองตาม
ดิ่ง!

ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดออก ดิณฑ์ก็พุ่งมาจับแขนของล้อมดาว
เอาไว้แล้วเอ่ยถาม

“เขาทำอะไรล้อมหรือเปล่า”

ล้อมดาวส่ายหน้า “ไม่ค่ะ”

“พี่เป็นห่วงแทบแย่ กำลังจะตามขึ้นไป แต่ล้อมลงมาเสียก่อน”

ดิณฑ์ลูบแขนของล้อมดาวเบาๆ พลังมองสำรวจเนื้อตัวหญิงสาว
หาร่องรอยบาดเจ็บ เมื่อไม่เห็นอะไรผิดปกติก็รู้สึกโล่งอก แต่ก็ยังไม่
ไว้ใจเสียทีเดียว การกระทำของดิมนิคิในวันนี้ทำให้ดิณฑ์เกิด
ความระแวงขึ้นมา

“ล้อมขอตัวก่อนนะคะ” ล้อมดาวยกมือขึ้นดูนาฬิกา ตอนน
ี้เลยเวลาเลิกงานมาเกือบสิบนาทีแล้ว

“ให้พี่ไปส่งที่บ้านนะคะ ถือโอกาสเยี่ยมคุณพ่อของล้อมด้วย”

“ล้อมยังไม่กลับบ้านค่ะ มีธุระต้องไปทำต่อ”

“งั้นพี่พาล้อมไปทำธุระก่อน แล้วค่อยไปส่งที่บ้าน วันนี้พี่วาง
เป็นสารถึให้ล้อมได้ทั้งวัน”

“ล้อมขี้บรถมาค่ะ” ล้อมดาวเงยหน้าขึ้นสบตากับดิณฑ์ “ตอนนี้
อาการของคุณพ่อดีขึ้นมากแล้ว พี่ดิณฑ์ไปเยี่ยมท่านวันหลังก็ได้ค่ะ
ล้อมขอตัวก่อนนะคะ”

ล้อมดาวทำท่าจะออกเดิน แต่ก็นี่ก็อะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงหัน
กลับมาพูดกับดิณฑ์อีกครั้ง

“ขอบคุณสำหรับวันนี้นะคะ”

ล้อมดาวแยกจากดิณฑ์ไปเอากระเป๋าที่ห้องทำงาน ขณะที่ดิณฑ์
ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น การถูกล้อมดาวปฏิเสธทำให้เขาเสียใจ แต่เมื่อนึกถึงที่
เขาเคยทำกับเธอในอดีต ดิณฑ์ก็คิดว่าสมควรแล้วที่เขาจะต้องเจ็บบ้าง

ติณห์เดินคอตกลงไปที่รถ เปิดประตูเข้าไปนั่งแล้วถอนหายใจออกมา
เฮือกใหญ่ เมื่อเงยหน้าขึ้นมองกลับไปด้านหลังก็เห็นล้อมดาวกำลัง
เดินเข้ามาใกล้

รถของเธอจอดห่างจากรถของเขาไม่ไกลนัก ติณห์ตั้งใจให้เธอ
ขับออกไปก่อนแล้วค่อยขับตาม เขาอยากรู้ว่าเธอจะไปทำธุระอะไร ที่ไหน
ไปเจอกับใครบ้าง แล้วมีผู้ชายอยู่ด้วยหรือเปล่า แต่รออยู่พักใหญ่
รถของเธอก็ไม่มีที่ท่าว่าจะขับ ติณห์จึงเปิดประตูลงไปดู

ก๊อ...ก๊อ...

ล้อมดาวที่กำลังพยายามสตาร์ทรถอยู่เงยหน้าขึ้นหลังจากได้ยิน
เสียงเคาะกระจก เมื่อเห็นว่าเป็นติณห์เธอก็เปิดประตู

“มีอะไรให้พี่ช่วยไหมครับ” ติณห์เอ่ยถาม

“รถไม่รู้เป็นอะไรค่ะ สตาร์ทไม่ติด”

“เปิดกระจกรถให้พี่ดูหน่อย”

ล้อมดาวทำตามที่ติณห์บอก เสร็จแล้วก็ลงจากรถ ติณห์ใช้มือ
จับไปตามส่วนต่างๆ ของเครื่องยนต์ ครู่หนึ่งก็เงยหน้าขึ้นมามองเธอ

“ถ้าแบบๆ ไม่หมดก็คงจะรื้อ ต้องให้ช่างมาดู เดี่ยวพี่จะเรียกช่าง
มาให้ แต่คงต้องใช้เวลาสักพัก ล้อมรอได้ไหม”

ล้อมดาวถอนหายใจ “คงไม่ได้ค่ะ ล้อมไม่อยากไปสาย”

“งั้นล้อมคงต้องให้พี่ไปส่งแล้วละ”

ล้อมดาวนั่งไปครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้าเบาๆ เธอหยิบกระเป๋า
สะพายและลงไปใหญ่อีกหนึ่งใบออกมาจากรถ แต่ยังไม่ทันได้ขับ
เดินก็ถูกติณห์แย่งลงไปนั้นไปถือ จากนั้นมือของเธอก็ถูกมือของเขา
กุมไว้ ล้อมดาวที่มัวแต่กังวลเรื่องรถอยู่ได้แต่เดินตามการจับจูงของ
ติณห์ ทั้งสองไม่รู้ตัวที่กำลังตกเป็นเป้าสายตาของใครคนหนึ่งที่นั่งอยู่
ในรถสัญชาติยุโรป

เมื่อได้รู้ว่าฐานะของล้อมดาวคือการเล่นเปียโนในร้านอาหาร ติณห์ก็ปักหลักอยู่ที่มุมหนึ่งของร้านพร้อมกับเครื่องตี๋มที่สั่งมาโดยไม่ขยับไปไหน เมื่อก่อนเขาเคยฟังเธอเล่นเปียโนหลายครั้ง แม้จะไม่ถนัดทางนี้ แต่ก็รู้สึกได้ว่าเสียงเปียโนของเธอช่างนุ่มนวลอ่อนหวานเหมือนบุคลิกของเธอไม่มีผิด

นัยน์ตาของติณห์เป็นประกายเมื่อเห็นร่างเล็กในชุดราตรีสั้นสีฟ้าเดินออกมาจากมุมหนึ่งของร้าน ผมดำยาวสลวยถูกม้วนเป็นลอนน้อยๆ ไบหน่าน่ารักปานตุ๊กตาของเธอแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางที่เข้มกว่าปกตินิดหน่อย ติณห์เพิ่งเคยเห็นเธอแต่งตัวแบบนี้เป็นครั้งแรก ทำเอาลมหายใจสะดุดครั้งแล้วครั้งเล่า

ติณห์หันมองไปรอบตัว และก็เห็นชายหนุ่มหลายคนจ้องมองไปที่ล้อมดาว แม้จะไม่เห็นแววตาของคนเหล่านั้น แต่สัญชาตญาณก็ทำให้ติณห์รู้สึกระแวงขึ้นมา ร้านอาหารแห่งนี้ค่อนข้างมีระดับ ลูกค้าจัดอยู่ในกลุ่มคนมีฐานะ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้การันตีว่าคนเหล่านั้นจะเป็นสุภาพบุรุษ ในเมื่อยังไม่มีสิทธิ์บอกให้เธอลาออกจากงานนี้ คิดว่าจากวันนี้ไปเขาคงต้องมานั่งเฝ้าเธอแทน

“พี่ติณห์ พี่ติณห์ใช่ใหมคะ”

จู่ๆ ก็มีเสียงแหลมเล็กเรียกเขาอย่างตื่นเต้นดังขึ้น ติณห์หันไปมอง และก็พบว่าคนที่เรียกเขาก็คือณดา น้องสาวของณดลเพื่อนสมัยเรียนมัธยม ตอนนั้นเขากับณดลสนิทกันมาก ต่างฝ่ายต่างแหวะเวียนไปเที่ยวเล่นที่บ้านกันอยู่บ่อยๆ จึงพลอยสนิทกับคนในครอบครัวของอีกฝ่ายไปด้วย แต่หลังจากที่เรียนจบมัธยม ณดลสอบติดแพทย์ก็ย้ายไปอยู่หอ คร่ำเคร่งกับการเรียน ส่วนเขาก็เป็นพวกบ้ากิจกรรมทำให้ห่างกันไป

“นี่ ไม่ได้เจอกันนานเลย โตเป็นสาวแล้วนะเรา” ติณห์เอ่ยทักพร้อมกับรอยยิ้ม

ณดาจับมือติณห์ด้วยความดีใจ “นั่งมองพี่ติณห์อยู่ตั้งนาน ตอนแรกนึกว่าจำคนผิดเสียอีก ได้ข่าวว่าพี่ติณห์ไปเรียนต่อเมืองนอก แล้วนี่กลับมาตั้งแต่เมื่อไรคะ”

“สองเดือนกว่าแล้ว” ติณห์ตอบ

“แล้วทำไมไม่ไปเที่ยวที่บ้านบ้างคะ คุณพ่อคุณแม่ต้องดีใจแน่ ที่ได้เจอพี่ติณห์ พี่ดลก็บ่นถึงพี่ติณห์บ่อยๆ บอกว่าหายหัวไปเลย”

ติณห์หัวเราะ “เอาไววันหยุดที่จะเข้าไป ผาคนึงบอกไอ้ดลให้มัน อยู่ต้อนรับพี่ด้วย”

“ได้ค่ะ นี่จะบอกให้ แต่วันนี้ขอลี้ขงต้อนรับพี่ติณห์ก่อน นะคะ” ณดากวักมือเรียกบริการก่อนจะหันมาบอกกับติณห์ “พี่ติณห์ สั่งตามสบายเลยคะ ไม่ต้องเกรงใจ”

“ไปรวบมาจากไหนเนี่ยเรา” ติณห์ถามเสียงกลัวหัวเราะ

ณดายังไม่หันตอบ บริการก็เดินมาถึง ติณห์จึงสั่งบรันตีไปหนึ่งขวด ณดาล้วงกับแกลัมเพิ่มให้เขาอีกสองอย่าง เมื่อบริการถอยไปแล้ว ณดา จึงตอบคำถามของติณห์

“นี่ก็ยิ่งเกาะคุณพ่อคุณแม่แล้วก็พี่ดลเหมือนเดิมค่ะ แต่ร้านนี้เป็นร้านของพี่ดลร่วมหุ้นกับเพื่อน นี่ก็เลยเลี้ยงพี่ติณห์ได้สบายโดยไม่ต้องควักกระเป๋าเองสักบาท”

“ร้านของดลหรือ” ติณห์ถามด้วยความแปลกใจ ไม่เคยรู้มาก่อนว่าดลมีความชอบแบบนี้ด้วย สงสัยเวลาที่ห่างกันจะทำให้ หลุ่มแ่วนผู้คร่ำเคร่งกับการเรียนค้นพบความชอบอีกด้านของตัวเอง เข้าใจแล้ว

“คะ” ณดาตอบรับ “แต่พี่ดลไม่ค่อยได้เข้ามาหรอกนะคะ รายนั้น มัวแต่ยุ่งอยู่กับคนไข้ นี่ก็เลยอาสามาดูแลแทน”

“เก่งจริงนะ ตัวแค่นี้” ติณห์ยกมือขึ้นโยกหัวณดาเบาๆ ด้วยความเอ็นดูก่อนจะนึกอะไรขึ้นได้ “งั้นนี่ก็ต้องรู้จักกับล้อมด้วยนะสิ”

ชื่อมันทำให้รอยยิ้มของณดาหุบลง “พี่ติณห์ก็รู้จักล้อมดาวด้วยหรือคะ”

“รู้จักสิ รู้จักหลายปีแล้ว”

แววตาที่เป็นประกายของติณห์ทำให้ณดาเอะใจ

“พี่ติณห์กับล้อมดาวเป็นอะไรกันหรือคะ” เธอถามตรงๆ

ติณห์หนึ่งคิด เขาเคยเป็นแฟนกับล้อมดาว แต่เลิกกันไปห้าปีแล้ว และตอนนี้เขาก็อยากกลับมาเป็นแฟนกับเธออีก ติณห์ไม่อยากใช้คำว่าแฟนเก่า เพราะมันแสดงให้เห็นถึงความโง่เขลาของเขาที่เคยปล่อยให้ล้อมดาวหลุดมือไป

“พี่กำลังพยายามเรียกสถานะนั้นคืนอยู่” ติณห์ตอบ

“หมายความว่าไงคะ” ณดาทำหน้าง

บริการนำเครื่องดื่มและกับแกล้มมาเสิร์ฟ ทั้งสองจึงหยุดสนทนากันชั่วคราว เมื่อบริการถอยไปแล้ว ณดาที่เดาความสัมพันธ์ระหว่างติณห์กับล้อมดาวได้แล้วจึงสรุปออกมา

“พี่ติณห์กับล้อมดาวเป็นแฟนกันใช่ไหมคะ”

ติณห์ชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้าออกมา ให้ณดาเข้าใจแบบนี้ก็ดี เขาจะได้ขอให้ณดาช่วยกันผู้ชายคนอื่นให้ออกห่างจากล้อมดาว

ณดาฉีกยิ้มกว้างเมื่อได้รู้ความสัมพันธ์ระหว่างติณห์กับล้อมดาว อีกทั้งยังส่งเสียงกรีดเบาๆ ถ้าไม่ติดว่ามีลูกค้าอยู่เต็มร้าน เธอคงส่งเสียงกรีดลั่น ลูกขึ้นกระโดดโลดเต้นไปแล้ว เธออยากให้พระแพงมาได้ยินจริงๆ จะได้เลิกสนใจล้อมดาวเสียที แต่น่าเสียดายที่คืนนี้พระแพงติดธุระของครอบครัวจึงไม่ได้เข้าร้าน

“เป็นข่าวดีที่สุดเลยคะ หนึ่งดีใจด้วยนะคะ มาคะ ฉลองกันหน่อย”

ณดารินบนรันดีใส่แก้วสองใบ หยิบไปหนึ่งส่งให้ติณห์ เมื่อชายหนุ่มรับไปเธอก็ยกแก้วของตัวเองชนกับแก้วของติณห์เบาๆ พร้อมกับกล่าว

อวยพร

“ดื่มให้ด้วยความรักของพื้ดินห้กับล้อมดาวละ”

3

สร้อยข้อมือของแม่

มีคนรักย่อมมีคนชัง!

ล้อมดาวเข้าใจถึงสังกรรมข้อนี้ดี เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างเธอกับมัลลิกาเมื่อวานกลายเป็นข่าวดัง ยิงดีที่นั่นข่าวพอมีจรรยาบรรณอยู่บ้างจึงเบลอใบหน้าของเธอเอาไว้ และใช้คำว่าพนักงานของโรงแรมแห่งหนึ่งแทนการเอ่ยชื่อของเธอและชื่อของโรงแรม เธอได้รับโทรศัพท์จากพิลาสลักษณ์และรูปทองตั้งแต่เข้าในขณะที่กำลังช่วยจันทร์ทำอาหารถึงแม้ภาพจะไม่ชัด แต่พิลาสลักษณ์กับรูปทองซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่มัธยมก็จำเธอได้ พิลาสลักษณ์บอกให้เธอใจเย็นๆ ค่อยๆ หาทางแก้ปัญหา และหากมีเรื่องอะไรให้ช่วยก็ให้บอก ขณะที่รูปทองโกรธเป็นไฟเป็นไฟ ถึงขนาดเลิกเป็นแฟนคลับของมัลลิกา เพราะคำสัมภาษณ์ของมัลลิกาตรงกันข้ามกับความจริงที่เธอเล่าให้ฟังราวกับหนังคนละม้วน มัลลิกาให้สัมภาษณ์คลุมเครือระหว่างอุบัติเหตุกับเจตนา และเจ้าตัวยังบอกอีกด้วยว่าไม่ถือสาเอาความ อีกทั้งยังช่วยพูดไม่ให้เธอถูกไล่ออก

จากงานอีกด้วย จากคำสัมภาษณ์นี้ของมัลลิกาทำให้เจ้าตัวได้รับคอมเมนต์ชื่นชมจากบรรดาแฟนคลับและชาวเน็ตมากมาย ส่วนเธอนั้นได้คอมเมนต์ด่ามาเต็มๆ ราวกับเธอเป็นผู้ร้ายวางเพลิงเผาบ้านมัลลิกาอย่างนั้นแหละ และคนใกล้ตัวของเธอก็สองคนที่ดูจะเดือดร้อนกับข่าวนี้ไม่น้อยก็คือผกากรองกับผกามาศ

สองแม่ลูกแสดงออกนอกหน้าว่าเข้าข้างมัลลิกา แม้ในข่าวจะไม่ชี้ชัดว่าเป็นเธอ แต่เข้านี้เธอก็ต้องทนฟังคำพูดกระแนะกระเหนของสองแม่ลูกจนกินข้าวแทบไม่ลง โชคดีที่ช่วงนี้อเนกเริ่มอ่านหนังสือธรรมะและสนใจการปลูกต้นไม้ ทำให้ปลดปลงต่อนิสัยของภรรยาและลูกเลี้ยงลงได้บ้าง เมื่อสองแม่ลูกพูดจนพอใจแล้วก็พากันกลับเข้าห้อง บรรยากาศบนโต๊ะอาหารจึงกลับมาสงบอีกครั้ง

เธอรู้ว่าอเนกเป็นห่วงเธอแต่ไม่แสดงออกต่อหน้าผกากรองกับผกามาศให้ต้องเกิดมลพิษทางหูขึ้น ดังนั้นเมื่อสองแม่ลูกไม่อยู่แล้วเธอก็จะบอกให้ท่านสบายใจได้ ปัญหาทุกอย่างจบไปตั้งแต่เมื่อวานแล้ว และเธอก็ไม่ได้ถูกไล่ออก

6เมื่อมาถึงที่ทำงาน ล้อมดาวก็ต้องเจอกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด นั่นคือเธอถูกย้ายไปเป็นผู้ช่วยเลขานุการท่านประธาน เกิดเสียงซุบซิบขึ้นในตอนเช้าเธอเก็บของเพื่อย้ายโต๊ะทำงาน เธอห้ามปากพวกเขาไม่ได้จึงได้แต่ทำใจ เมื่อเก็บของเสร็จเธอก็บอกลาเพื่อนร่วมงานตามมารยาทก่อนจะเดินออกจากห้องทำงานเก่าไปทันที

โต๊ะทำงานใหม่ของเธอยู่ติดกับโต๊ะทำงานของเลขานุการท่านประธานเพื่อความสะดวกให้เธอได้เรียนรู้งานจากอีกฝ่าย เลขานุการท่านประธานมีชื่อว่าเปรมสินี อายุมากกว่าเธอห้าปี เธอเพิ่งสังเกตเห็นหน้าห้องของเปรมสินีที่ขยายใหญ่กว่าปกติ หลังจากพูดคุยไปได้สักพักเธอก็จึงได้รู้ว่า

เปรมสินีตั้งครมก็ได้สี่เดือนแล้ว แต่เพราะเปรมสินีมีรูปร่างสูงโปร่งและมักสวมเสื้อผ้าสีเข้มทำให้พรางหน้าห้องเอาไวได้

เปรมสินีเป็นผู้หญิงที่สวยงาม บุคลิกคล่องแคล่ว ทำงานเก่ง อารมณ์ดีและคุยสนุก ทำให้เธอคลายความเกร็งลง การได้คุยกับเปรมสินีทำให้เธอได้รู้ว่าสมองของเปรมสินีได้บันทึกข้อมูลต่างๆ ของท่านประธานเอาไว้มากมายจนเธอรู้สึกทึ่ง และจากวันนั้นไปข้อมูลเหล่านั้นก็จะถูกถ่ายทอดมายังสมองของเธอ เพราะเมื่อถึงวันที่เปรมสินีลาคลอด เธอจะต้องทำหน้าที่แทนเปรมสินีทั้งหมด

เธอไม่อยากคิดว่าตัวเองกำลังถูกกลั่นแกล้ง แต่เรื่องที่เกิดขึ้นทำให้รู้สึกเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ เพราะหลังจากออกคำสั่งเปลี่ยนตำแหน่ง เธออย่างกะทันหันแล้ว โดมินิคก็เดินทางไปต่างประเทศทันที ทั้งเพียงคำสั่งให้เธอเรียนรู้งานทั้งหมดก่อนที่เขาจะกลับมา ซึ่งมีเวลาเพียงแค่เจ็ดวันเท่านั้น มันไม่ง่ายเลยที่จะเข้าใจทั้งหมดให้ได้ภายในหนึ่งอาทิตย์

เปรมสินีได้เปิดข้อมูลบางอย่างในคอมพิวเตอร์ให้เธอดู เป็นรายชื่อของผู้หญิงและรูปถ่าย แต่ละคนล้วนมีชื่อเสียง ทั้งดารานางแบบไฮโซของไทยและต่างประเทศ ตอนแรกเธอรู้สึกงง แต่พอดูไปเรื่อยๆ ก็เข้าใจว่ารายชื่อทั้งหมดนี้เป็นผู้หญิงที่ท่านประธานสนิทแนบเนื้อด้วย เธอได้แต่มองชื่อเหล่านั้นอย่างอึ้งๆ แล้วอึ้งๆ ก็รู้สึกขลุ่ยขลุ่ยขึ้นมาจนต้องยกมือขึ้นดูไปตามแขน

“ล่อมต้องจัดการเรื่องพวกนี้ด้วยหรือคะ” เธอเอ่ยถาม รู้สึกกระอักกระอ่วนอย่างบอกไม่ถูก

เปรมสินีหัวเราะขำเมื่อเห็นท่าทางของล่อมดาว

“อย่าทำหน้าที่แบบนั้นลิจ๊ะ อาจจะถูกเยาะไปสักหน่อย แต่ไม่ใช่ทุกคนที่ท่านประธานจะเรียกใช้ ผู้ชายที่ยังไม่มีภรรยาเป็นตัวเป็นตนไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะใช้วิธีนี้เพื่อคลายเครียด อาจจะถูกเหมือนผู้ชายเจ้าชู้ใช้ผู้หญิงเปลือง แต่พวกหล่อนต่างก็เดินเข้าหาท่านประธานด้วยความ

เต็มใจทั้งนั้น และทุกครั้งพวกหล่อนก็จะได้ของตอบแทนอย่างคุ้มค่า”

ล้อมดาวรู้สึกอยากจะร้องไห้ เธออยากจับตัวเปรมสินีมาเขย่าๆ แล้วถามว่าเธอต้องยอมรับชะตากรรมนี้ใช่ไหม...

พริบดาเดียวเวลาเจ็ดวันก็ผ่านไป ตอนนี่เธอเข้าใจขั้นตอนของงานเลขาฯ หหมดแล้ว เหลือแค่ปฏิบัติจริงเท่านั้น ในช่วงพักกลางวัน เปรมสินีบอกกับเธอว่าช่วงเย็นของวันนี้จะมีการจัดงานประมูลการกุศล เพื่อนำเงินรายได้ซื้อเครื่องมือแพทย์มอบให้โรงพยาบาลในต่างจังหวัดสามแห่ง เธอและเปรมสินีจะต้องเข้าร่วมงานนี้ด้วยเพื่อมอบเงินบริจาคแทนท่านประธานที่ยังอยู่ต่างประเทศ เธอจึงต้องโทรศัพท์ไปขอลางานที่ร้านอาหารของพระแพงหนึ่งวัน

เมื่อใกล้ถึงเวลางาน เธอก็ถูกเปรมสินีจับแต่งหน้าแต่งตัวใหม่ ชุดของเธอเป็นราตรีสั้นเกะอกสีชมพู ผ้าลูกไม้ช่วงบนประดับด้วยคริสตัลดูหรูหราแต่ทว่าไม่มากจนเกินไป ส่วนของเปรมสินีเป็นชุดราตรียาวเกะอกสีน้ำเงินเข้ม รูปแบบคล้ายกับชุดของเธอ ต่างกันแค่ความสั้นยาวเท่านั้น ทั้งหมดนี้ท่านประธานเป็นสปอนเซอร์ให้แบบไม่จำกัดงบประมาณเปรมสินีจึงจัดมาเต็มทั้งชุดและเครื่องประดับ ให้สมกับตำแหน่งเลขาฯ และผู้ช่วยเลขาฯ ของท่านประธาน

เปรมสินียิ้มพอใจเมื่อเห็นล้อมดาวในชุดใหม่ ถึงล้อมดาวจะตัวเล็กและค่อนข้างผอม แต่ในส่วนที่ควรมีก็มีไม่น้อยหน้าใคร อีกทั้งยังกลมกลิ้งสวยงามอีกด้วย ล้อมดาวมีผิวขาวใสมอชมพู เมื่ออยู่ในชุดสีหวานที่เน้นส่วนเว้าส่วนโค้งชัดเจนแบบนี้ยิ่งทำให้ดูน่าทะนุถนอมและเฝ้าฝันในสายตาของคนมอง

“สวยมากเลยจ๊ะ” เปรมสินีเอ่ยชม จับตัวล้อมดาวหมุนไปมา “พื่ออยากให้ลูกสาวของพี่หน้าตาสวยน่ารักเหมือนล้อมจิ้ง สงสัยพี่คง

ต้องนั่งมองหน้าล้อมทั้งวันจนกว่าจะคลอດแล้วละ”

“พี่เปรมเป็นคนสวย ตัวเล็กในห้องก็ต้องสวยเหมือนแม่อยู่แล้วละ” ล้อมดาวยิ้มให้เปรมสินี ลักยิ้มสองข้างแก้มยิ่งทำให้เธอน่ารักน่ามองมากขึ้นไปอีก

หนึ่งทุ่มตรง เธอและเปรมสินีก็มาถึงห้องที่ใช้สำหรับจัดงานประมุลงานนี้เป็นงานใหญ่กว่าที่เธอคิดไว้ เหมือนงานชุมนุมไฮโซไม่มีผิด มีนักข่าวหลายสำนักมาทำข่าวด้วย มีนำละเปรมสินีถึงจับเธอแต่งตัว จัดเต็มขนาดนี้

ติณห์ก็มางานนี้ด้วย เมื่อเห็นเธอเขาก็รีบเข้ามาหาทันที เธอแนะนำให้เปรมสินีกับติณห์รู้จักกัน ทั้งคู่พากันหัวเราะเบาๆ ก่อนจะบอกกับเธอว่ารู้จักกันหลายปีแล้ว เพราะสามีของเปรมสินีเป็นเพื่อนรุ่นพี่ของติณห์

การแสดงออกของติณห์ที่มีต่อล้อมดาวทำให้เปรมสินีพอจะเดาอะไรได้ เปรมสินีจึงขอตัวไปทักทายคนรู้จักเพื่อเปิดโอกาสให้ติณห์อยู่กับล้อมดาวสองคน เมื่อเปรมสินีแยกตัวไปแล้ว ติณห์ก็มองล้อมดาวไม่วางตา คืนนี้ล้อมดาวสวยมาก แต่ติณห์กลับรู้สึกไม่ชอบใจเลยสักนิดที่เธอแต่งตัวแบบนี้ เขาอยากลากเธอออกจากงานตอนนี้เลยด้วยซ้ำแล้วพาไปขังไว้ในห้องนอน เก็บเธอไว้ดูคนเดียว

แวตตาของติณห์ทำให้ความมั่นใจของล้อมดาวลดลง เธอถามเขาเสียงเบา “ล้อมแต่งตัวแบบนี้ไม่สวยหรือคะ”

ยังไม่ทันจะได้รับคำตอบจากติณห์ เสียงฮือฮาก็ดังมาจากประตู ดึงความสนใจของทุกคนรวมทั้งเธอกับติณห์ด้วย เมื่อเธอหันไปมองก็เห็นมัลลิกาเดินเข้ามาโดยมีนักข่าวตามถ่ายรูปไม่ห่าง มัลลิกาสวยสง่าในชุดราตรียาวสีแดง ออร่ากระจายชมคนอื่นให้ดูจิตซีดไปเลย ช่างสมกับตำแหน่งราชินีแห่งวงการบันเทิงจริงๆ

การประมุลงเริ่มต้นในเวลาหนึ่งทุ่มครึ่ง เธอถูกติณห์จูงมือพาไปนั่งที่เก้าอี้แถวกลางใกล้กับเปรมสินี ของที่จะประมุลงในคืนนี้ได้รับบริจาค

มาจากคุณหญิงคุณนาย มีกระเป่า รองเท้าจากแบรนด์ดัง เครื่องประดับ กระทั่งเครื่องลายคราม รวมทั้งหมดยี่สิบชิ้น เวลาที่ใช้ในการประมูล น่าจะไม่เกินหนึ่งชั่วโมง ล้อมดาวคำนวณดูแล้ว เธอน่าจะกลับถึงบ้าน ไม่เกินสี่ทุ่ม

ด้านข้างของทุกเก้าอี้จะมีสมุดภาพรายชื่อของที่จะประมูลและชื่อของคนที่บริจาคควางไว้ ล้อมดาวเปิดดูตั้งแต่หน้าแรก ตีหนึ่งสี่งกหน้า มาดูเล่มเดียวกับเธอด้วยทั้งที่เก้าอี้ที่เขานั่งอยู่ก็มี เธอกำลังจะบอกให้เขาไปดูเล่มของตัวเอง แต่สายตามาสะดุดเข้ากับรูปสร้อยข้อมือเส้นหนึ่ง เข้าเสียก่อน เธอเลื่อนสายตาลงด้านล่าง เมื่อเห็นชื่อของคนบริจาค ดวงตากลมก็เบิกกว้างขึ้นทันที

ผกากรอง!

ล้อมดาวรู้สึกใจเต้น เธोजำสร้อยข้อมือเส้นนี้ได้อย่างแม่นยำ เพราะในอดีตเธอจะเอามาลูบคลำก่อนนอนทุกคืน มันคือสร้อยข้อมือของแม่ที่ตกทอดมาจากยาย มันถูกขโมยไปจากลิ้นชักหัวเตียงของเธอเมื่อเกือบสิบปีก่อน คืนนั้นเธอไปเข้าค่ายที่โรงเรียน อเนกติดตามเลี้ยงที่โรงแรมกว่าจะกลับก็เลยเที่ยงคืนไปแล้ว ส่วนจันทร์ก็ไปช่วยงานแต่งงานของหลานชายที่อยู่อีกหมู่บ้านและค้างคืนที่บ้านญาติ ทั้งบ้านจึงเหลือผกากรองกับผกามาสสองคน

ผกากรองบอกว่าคืนนั้นมีขโมยขึ้นบ้าน สองแม่ลูกหนีไปซ่อนตัวอยู่ในห้องเก็บของจึงรอดจากการถูกทำร้ายมาได้ ภายในบ้านถูกรื้อค้นรวมทั้งห้องนอนของเธอด้วย แล้วสร้อยข้อมือของแม่ก็หายไป เธอบอกให้ออเนกแจ้งตำรวจ แต่ท่านกลับเงยและไม่ยอมพูดเรื่องขโมยอีกเลย ตอนนั้นเธอไม่เข้าใจเหตุผลของท่าน แต่ตอนนี้เธอเข้าใจแล้ว

เพราะหัวขโมยคนนั้นก็คือผกากรอง!

มือของเธอสั่นขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่จนเธอต้องกำเอาไว้แน่น ผกากรองสร้างเรื่องขโมยขึ้นบ้าน โยนความผิดให้ขโมยที่ไม่มีตัวตน

ทั้งที่ตัวเองนั้นแหละหิวขโมยตัวจริง แล้วยังจะกล้าเอาของที่ขโมยมา
บริจาคเพื่อการกุศลอีก คงคิดว่าเธอจะลืมของของแม่ไปแล้วสินะ ผู้หญิง
คนนี้นอกจากจะหน้าด้านแล้วยังไม่กลัวบาปอีกด้วย!

ราคาเริ่มต้นของสร้อยอยู่ที่ห้าหมื่นบาท ถ้าเป็นราคานี้เธอพอสู้ไหว
แต่นั้นคือเธอต้องไม่มีคู่แข่ง ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้!

สร้อยข้อมือถูกกำหนดให้ประมูลในลำดับที่หก เธอยังพอมีเวลา
หาเงินเพิ่ม และคนที่พอจะช่วยเธอได้ก็คือพิลาสลักษณ์กับรูปทอง
เสียงพิธีกรบนเวทีประกาศเริ่มการประมูล เมื่อติดหนี้หันไปสนใจบนเวที
เธอก็จึงบอกกับเขาว่าจะไปเข้าห้องน้ำ จากนั้นก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ไปทันที

เมื่อเดินออกมานอกห้อง เธอก็หยิบโทรศัพท์ที่ออกมาจากกระเป๋า
สะพาย แต่ยังไม่ทันได้โทร.หาเพื่อนทั้งสอง สายตาก็เลื้อยไปเห็น
ผกากรองกับผกามาศเสียก่อน วันนี้สองแม่ลูกแต่งตัวแต่งหน้ากันมา
อย่างเต็มที งานนี้เพื่อแจ่งเกิดให้ลูกสาว ผกากรองจึงทุ่มไม่อัน ทั้งสอง
คงไปเข้าห้องน้ำกันมา และตอนนี้กำลังจะกลับเข้าไปในงาน ในเวลา
ปกติเธอจะไม่ยุ่งกับทั้งสองเลย แต่วันนี้เธอทำใจปล่อยไปไม่ได้จริงๆ
ล้อมดาวจึงพาตัวเองไปขวางหน้าผกากรองกับผกามาศเอาไว้ก่อนเอ่ยขึ้น
“เดี๋ยวก่อนค่ะ”

“อ้าว เธอเองเธอ หรือกว่ากลับบ้านไปแล้วซะอีก” ผกากรองเอ่ยทัก
ยังไม่ทันที่ล้อมดาวจะได้พูดอะไร ผกามาศก็แทรกขึ้นมา

“คุณแม่ลืมไปแล้วเธอคะว่าพี่ล้อมเป็นผู้จัดการแผนกจัดเลี้ยง
แต่เอ๊ะ เป็นแค่ผู้จัดการแผนกจัดเลี้ยง ทำไม่ต้องแต่งตัวสวยขนาดนี้
ด้วยคะ”

ผกามาศกวาดสายตามองล้อมดาวขึ้นลงตั้งแต่ศีรษะจดเท้า แม้
จะเรียกล้อมดาวว่าพี่ แต่ท่าทางและน้ำเสียงที่พูดกลับไม่มีความเคารพ
เลยสักนิด สองแม่ลูกยังไม่รู้ว่าล้อมดาวถูกย้ายมาเป็นผู้ช่วยเลขาฯ ของ
ประธานโรงแรม แต่เรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องที่ล้อมดาวจะต้องบอกให้ทั้งสองรู้

เรื่องสร้อยข้อมือเส้นนั้นต่างหากที่ล้อมดาวอยากได้คำตอบ

“คุณน้ำส่งของเข้าประมูลด้วยหรือคะ”

ผกากรองซังกไปเล็กน้อย ก่อนจะรีบกลบเกลื่อนความผิดปกติที่เกิดขึ้นบนใบหน้าของตัวเองเอาไว้ด้วยรอยยิ้ม

“ก็ไม่ใช่ของมีค่าอะไรมากมายหรอก น้ำไม่ค่อยชอบลวดลายของมันเท่าไร ก็เลยไม่ได้เอาออกมาใช้ ยกให้ลูกมาาก็ไม่เอา บอกว่าเขยน้ำเลยเอามาร่วมประมูลหาเงินช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งน่าจะ มีประโยชน์มากกว่าทิ้งไว้เฉยๆ”

“ของที่คุณน้ำเอามาประมูลคืออะไรหรือคะ บอกล้อมได้ไหม เพื่อล้อมจะเคยเห็น”

“ก็บอกแล้วไงว่าน้ำไม่ได้เอาออกมาใช้ แล้วเธอจะเคยเห็นได้ยังไง”

ล้อมดาวจ้องหน้าผกากรองเขม็ง “ไม่เคยเอาออกมาใช้หรือไม่กล้าเอาออกมาใช้กันแน่ละ ล้อมเปิดดูสมุดภาพรายชื่อของที่ถูกส่งเข้าประมูล มีชิ้นหนึ่งเป็นสร้อยข้อมือทองคำและคนที่ส่งเข้าประมูลก็คือคุณน้ำ ล้อมจำได้ว่าสร้อยเส้นนั้นเป็นของแม่ที่หายไปตอนขโมยขึ้นบ้าน แล้วมันมาอยู่ที่คุณน้ำได้อย่างไรคะ หรือว่าความจริงแล้วคืนนั้นไม่มีขโมยอะไร ทั้งนั้น เพราะคนที่ขโมยสร้อยของแม่ไปคือคุณน้ำ”

ผกากรองหันมองซ้ายที่ขวาที เมื่อเห็นว่าไม่มีใครก็เผยยิ้ม ‘ร้าย’ ออกมา “สร้อยของแม่เธอหน้าตาเป็นยังไงน้ำยังไม่เคยเห็นเลย น้ำไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแม่เธอมีสร้อยแบบนี้อยู่ แล้วน้ำจะไปขโมยมาได้ยังไง”

“นั่นนะสิ พี่ล้อมจำผิดแล้วละ สร้อยข้อมือพวกนี้หน้าตามันก็คล้ายๆ กันทั้งนั้นแหละ คุณแม่ขา เราเข้าไปในงานกันเถอะค่ะ ตอนนี้นะคงใกล้ถึงคิวของเราแล้ว”

ทันทีที่ผกา มาศพุดจบ เสียงพิธีกรเรียกของประมูลลำดับที่ห้า ก็ดังขึ้น การประมูลไปเร็วกว่าที่ล้อมดาวคิด เธอเดินตามสองแม่ลูกเข้ามาในงาน หลังจากที่นั่งลงบนเก้าอี้ข้างติดกันได้ไม่นาน ของประมูล

ขึ้นที่ห้าก็ถูกประมูลไปในราคาสามหมื่นบาท

“ลำดับต่อไปเป็นลำดับที่หก เราจะทำการประมูลสร้อยข้อมือทองคำกันนะคะ” เสียงของพิธีกรดังขึ้นพร้อมกับที่ภาพสร้อยข้อมือทองคำถูกฉายขึ้นบนสไลด์ด้านหลังเวที “สร้อยข้อมือทองคำเส้นเป็นของคุณผกากรอง มีราคาเริ่มต้นอยู่ที่ห้าหมื่นบาท เชิญท่านที่สนใจเสนอราคากันได้เลยค่ะ”

การประมูลเริ่มขึ้นแล้ว ล้อมดาวรีบก้มหน้ากดโทรศัพท์หารูปทองแต่สายถูกตัดเข้าระบบฝากข้อความ เธอรู้สึกร้อนใจมาก ราคาของสร้อยก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และตอนนี้มันก็อยู่มาอยู่ที่หนึ่งแสนบาทแล้ว เธอกำลังจะกดโทรศัพท์หาพิลาสสักซัด แต่เสียงท่มของใครคนหนึ่งดังขึ้นเสียก่อน

“หนึ่งล้านบาท”

ทั่วทั้งห้องจัดงานตกอยู่ในความเงียบไปชั่วขณะ หลายคนอยู่ในอาการอึ้งรวมทั้งล้อมดาวด้วย สร้อยเส้นนี้เป็นทองคำหนักห้าบาท เป็นของเก่าที่ตกทอดมาจากคุณยายของเธอ ลวดลายสวยงามประณีตดูมีราคาก็จริง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่สูงถึงหนึ่งล้านบาทแน่นอน

ล้อมดาวหันไปมองคนเอ่ยราคา เขานั่งอยู่แถวหน้า เธอเห็นเพียงด้านหลังของเขา คนที่นั่งข้างเขาคือมัลลิกา เพียงแค่นี้เธอก็รู้แล้วว่าเขาคือใคร เขากลับมาจากต่างประเทศตั้งแต่เมื่อไรกัน ทำไมเปรมสินีกับเธอถึงไม่รู้ เธอรู้สึกมือไม้เย็นเฉียบเหมือนถูกจับแช่แข็ง “หนึ่งล้านบาท” เธอจะเอาอะไรไปสู้กับเขา

“หนึ่งล้านบาทครั้งที่หนึ่ง” เสียงของพิธีกรดังขึ้น

“...”

“หนึ่งล้านบาทครั้งที่สอง”

“...”

“หนึ่งล้านบาทครั้งที่สาม ขอแสดงความยินดีกับคุณโดมินิค

เทย์เลอร์ คุณคือผู้ชนะการประมูลสร้อยข้อมือทองคำคะ”

ล่อมดาวรู้สึกใจหายอย่างบอกไม่ถูก ภายในอกวูบโหวงราวกับ ถูกมือที่มองไม่เห็นคว้าหัวใจออกไป สมอหงุดการประมูลผลไปชั่วขณะ ส่วนคนที่ดีใจจนฉีกยิ้มไม่หุบก็คือผกากรองกับผกามาศ สองแม่ลูกสวมกอดกันเมื่อตอนที่ถูกนักข่าวถ่ายรูป แน่แน่นอนว่ารู้งี้ ภาพของทั้งสองจะต้องขึ้นหน้าบ้านเทิงอย่างแน่นอน

การประมูลยังคงดำเนินไปอย่างคึกคัก ตិณห์ประมูลมาได้หนึ่งชิ้น เป็นเข็มกลัดเพชรรูปพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว มีดาวดวงเล็กๆ ล้อมรอบ ซึ่งติณห์คิดว่าเหมาะกับคนสวยที่นั่งอยู่ข้างๆ เขาที่สุด กระทั่งมาถึงของชิ้นสุดท้ายเป็นแจกันกระเบื้องเคลือบสมัยสงครามโลกครั้งที่สองที่ถูกขุดพบเมื่อหกสิบปีก่อน ของชิ้นนี้ถูกประมูลไปในราคาสามแสนบาท

ประธานในงานกล่าวปิดการประมูลในเวลาสามทุ่ม ยอดเงินที่ได้จากการประมูลรวมกับเงินบริจาคสูงถึงสิบล้านบาท การประมูลจบลงอย่างสวยงาม จากนั้นก็เป็นเวลาของการเลี้ยงฉลอง

ล่อมดาวมองตามร่างสูงใหญ่ของโตมินิคอย่างไม่วางตา เห็นนักข่าวเข้าไปขอสัมภาษณ์เขาโดยมีมัลลิกายืนเคียงข้าง เธออยากเดินเข้าไปฟังใกล้ๆ แต่ถูกเปรมสินีจับมือเอาไว้เสียก่อน

“เราไปหาของอร่อยๆ กินกันเถอะ” เปรมสินีเอ่ยชวน

“คะ”

ล่อมดาวตอบรับก่อนจะถูกเปรมสินีจูงมือให้ออกเดิน เธอหันกลับไปมองโตมินิคอย่างลึมตัว โดยไม่รู้ตัวว่าถูกติณห์จับตามองอยู่ตลอดเวลา และตอนนี้ติณห์ก็กำลังมองตามสายตาของเธออยู่

เมื่อเข้ามาในห้องจัดเลี้ยง เปรมสินีก็ตรงไปยังโต๊ะอาหารซึ่งเป็นแบบบุฟเฟต์ จากนั้นอาหารเลิศรสมากมายก็ดึงดูดความสนใจของว่าที่คุณแม่เอาไว้ ขณะที่ล่อมดาวไม่รู้สึกริวเลยสักนิด เพราะใจมัวแต่พะวงถึงสร้อยเส้นนั้น เธอมองผกากรองกับผกามาศด้วยความรู้สึกแค้นใจ

อยู่ลึกๆ สองแม่ลูกอารมณ์ดีตั้งแต่สร้อยถูกประมุขไปในราคาหนึ่งล้านบาทแล้ว ยิ่งคนที่ประมุขได้เป็นชายหนุ่มรูปงามอย่าง โดมินิค เทย์เลอร์ด้วยแล้ว สองแม่ลูกยิ่งจิกยิ้มไม่หุบ

ก็ครั้งก็หนแล้วนะที่รอยยิ้มของสองแม่ลูกเกิดขึ้นบนความทุกข์ของเขา!

ติณห์เดินเข้ามาในห้องจัดเลี้ยงหลังล้อมดาวประมาณสิบห้านาที เมื่อเดินเข้าไปใกล้โต๊ะที่ล้อมดาวกับเปรมสินีหนึ่งอยู่ก็เห็นว่าล้อมดาวกำลังเขี่ยอาหารในจานด้วยท่าทางซึ่มๆ ติณห์จึงนั่งลงบนเก้าอี้ใกล้ๆ แล้วถามด้วยความเป็นห่วง

“อาหารไม่ถูกปากเหรอครับ”

ล้อมดาวเงยหน้าขึ้นสบตากับติณห์ก่อนจะส่งยิ้มบางๆ ให้

“ล้อมไม่ค่อยหิวนะคะ พี่ติณห์หายไปไหนมาคะ”

“ไปเอาของบางอย่างมาให้ล้อม”

“อะไรเหรอคะ”

ติณห์ยิ้มเจ้าเล่ห์ “หลับตาลงก่อน”

ล้อมดาวเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยด้วยความสงสัย แต่ก็ยอมหลับตาลงอย่างว่าง่ายก่อนจะถูกติณห์จับมือให้แบออก แล้วอะไรบางอย่างก็ถูกวางลงบนฝ่ามือของเธอ เมื่อติณห์บอกให้ลืมตาขึ้น เธอก็เห็นเข็มกลัดเพชรรูปพระจันทร์เสี้ยวล้อมรอบด้วยดาวดวงเล็กๆ

“พี่ให้” ติณห์บอกพร้อมกับรอยยิ้มหวาน

ล้อมดาวเม้มปากแน่นอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะจับมือของติณห์แล้ววางเข็มกลัดลงไป “ล้อมรับของมีค่าแบบนี้จากพี่ติณห์ไม่ได้หรอกค่ะ”

“พี่ตั้งใจประมุขมาให้ล้อม ถ้าล้อมไม่รับไว้พี่ก็ไม่รู้จะเอาไปให้ใคร”

“แล้วทำไมพี่ติณห์ไม่ถามล้อมก่อนล่ะคะว่าอยากได้ไหม”

ล้อมดาวตำหนิชายหนุ่มตรงๆ เธอกับเขาไม่ได้เป็นแฟนกันแล้ว การที่อยู่ๆ เขาให้ของมีค่าแบบนี้ มันทำให้เธอทำตัวไม่ถูก พอไม่รับ

เขาก็พูดจาดัดพ้ออีก แต่ถ่ารับไว้ก็เท่ากับเป็นการให้ความหวังเขา

“เอาไว้คร่าวหน้าพี่จะถามล้อมก่อนดีไหม” ตินห์มองไปหน้า
แสนน่ารักของล้อมดาวด้วยสายตาออกอ้ออัน

ล้อมดาวถอนหายใจเบาๆ ตวัดค้อนใส่ตินห์ไปหนึ่งที ขณะที่
เปรมสินีเหลือบสายตาขึ้นมองหนุ่มสาวโดยไม่พูดอะไร ทำตัวเป็น
อากาศธาตุนิ่งกินของอร่อยๆ ไปเรื่อยๆ ปล่อยให้ทั้งคู่เคลียร์กันเอง
ซึ่งตินห์ต้องใช้เวลาพักใหญ่เลยทีเดียวกว่าที่ล้อมดาวจะใจอ่อน

ตินห์อยากติดเข็มกลัดให้ล้อมดาวด้วยมือตัวเองแต่ไม่กล้า
เอ่ยปาก เพราะชุดที่เธอใส่ค่อนข้างแนบเนื้อ จึงหันไปขอความช่วยเหลือ
จากเปรมสินี ซึ่งอีกฝ่ายก็ยอมรับพร้อมให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่

เสียงข้อความเข้าโทรศัพท์ของตินห์ดังขึ้น ล้อมดาวแอบเห็นเขา
ทำหน้าที่เครียดในตอนที่ยอดหน้าจอก่อนจะเอ่ยขอตัวจากนั้นก็ลุกจาก
เก้าอี้ไปทันที เธอไม่ได้อยากรู้ว่าเขาออกไปพบใคร แต่ตอนที่ไปห้องน้ำ
ก็บังเอิญเห็นเขาอยู่กับหญิงสาวหน้าตาสะสวยคนหนึ่งเข้า ท่าทางของ
ทั้งคู่เหมือนกำลังทะเลาะกัน เธอเผลอยืนมองอย่างลึ้มตัว ครั้นนึกขึ้นได้
ว่าเป็นการเสียมารยาทจึงรีบเดินไปเข้าห้องน้ำทันที ขณะที่เธออยู่ใน
ห้องน้ำด้านในก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนดังเข้ามาใกล้ ไม่นานเสียงพูดคุยก
ก็ดังขึ้น

“ยายนั่นก็แค่นักงานโรงแรม เธอมีดีกว่าตั้งเยอะ จะไปกลัวอะไร”

“ฉันไม่ได้กลัว แต่ที่อารมณ์เสียอยู่เนี่ยเพราะเขาหักหน้าฉัน
เธอก็เห็นว่าเขาเอาเข็มกลัดไปให้ยายนั่น”

“แค่เข็มกลัดอันเล็กๆ เธอจะไปแคร์อะไร เธอเองก็เคยได้มากกว่า
เข็มกลัดไม่ใช่เธอ”

“ก็ตอนนั้นฉันยังอยู่ในฐานะคู่หมั้นของเขาี่ แต่ตอนนี้มันไม่ใช่
แล้ว”

“เธอก็ทำให้กลับมาใช้อีกครั้งสิ ตอนนี่เธอก็เลิกกับบอสซี่แล้ว

เด็กในท้องก็แห้งไปแล้ว ยังจะล้งเลอะไปอีก”

“ฉันไม่ได้ล้งเล แต่มันไม่ง่าย เธอเข้าใจไหม”

“แต่มันก็ไม่ยากเกินความสามารถของเธอไม่ใช่เหรอ ไหนเธอเคยบอกว่าเขาจิตใจดีลาบนเตียงของเธอไง เธอก็ใช้เรื่องนั้นผูกมัดเขาอีกครั้งสิ จะไปยากอะไร”

“...”

“เอาน่าโลลา ฉันจะช่วยเธอเอง”

เสียงพูดคุยเจียบไปพักหนึ่งแล้ว แต่คนที่อยู่ในห้องน้ำด้านในยังไม่ออกมา ล้อมดาวอยากคิดว่าเรื่องที่ไต้ยีนไม่เกี่ยวข้องกับเธอ แต่ความรู้สึกเล็กๆ กลับบอกว่าใช่ ดูเหมือนว่าการกลับมาของติณห์ กำลังจะสร้างปัญหาให้เธอ

คืนนั้นเธอนอนไม่หลับเลยทั้งคืน ไม่ว่าจะเปลี่ยนท่านอนไปที่ทำพยายมนับแกะก็ร้อยตัว ตาของเธอก็ยังสว่าง ไหนจะเรื่องของติณห์กับอดีตคู่หมั้น ไหนจะเรื่องสร้อยข้อมือของแม่ เธอกลัวเหลือเกินว่าโตมินิคจะยกสร้อยข้อมือให้ใครไป เพราะถ้าเป็นแบบนั้นอย่าว่าแต่โอกาสที่จะได้คืนเลย จะได้เห็นอีกหรือเปล่าก็ยังไม่รู้

ใ กลั้วสว่าง ล้อมดาวฝืนนอนต่อไปไม่ไหว จึงลุกขึ้นเข้าครัวช่วยจันทร์ทำอาหาร เข้านี้ก็เหมือนทุกวันที่โต๊ะอาหารมีแค่สองพ่อลูก ล้อมดาวยังคิดถึงเรื่องสร้อยข้อมืออยู่ เธออยากถามเเนกเรื่องขโมยขึ้นบ้านครั้งนั้น แต่เมื่อเห็นแวตตาของท่านเธอก็รู้สึกใจอ่อน กาลเวลาเปลี่ยนแปลงอะไรต่อมิอะไรไปมากมายโดยเฉพาะสุขภาพของท่าน เธอจึงได้แต่ถอนหายใจอย่างปลงๆ สุดท้ายก็ยอมปล่อยให้มันผ่านไป

ล้อมดาวมาถึงโรงแรมก่อนเวลาเริ่มงานครึ่งชั่วโมง เห็นเปรมสินีกำลังขงเครื่องตีมอยู่ เธอจึงเอาแซนด์วิชที่ทำมาไปวางใกล้ๆ

“นี่ก็แล้วว่า ล้อมจะต้องเอาของกินมา” เปรมสินีพูดพร้อมรอยยิ้ม
“พี่เปรมหยิบผิดหรือเปล่าคะ” ล้อมดาวเอ่ยทักเมื่อเห็นเปรมสินี
เปิดขวดกาแฟ เพราะเปรมสินีเคยบอกว่าหยุดดื่มกาแฟไปตั้งแต่รู้ตัวว่า
ตั้งครรภ์

“ไม่ผิดหรอกจ้ะ พี่ไม่ได้กินเอง คนในห้องต่างหาก” เปรมสินี
พยักพยับมือไปทางประตูห้องที่อยู่ด้านขวามือ

ล้อมดาวชะงักไปเล็กน้อย “ท่านประธานมาแล้วหรือคะ”

เปรมสินีพยักหน้า “มาก่อนพี่ซะอีก แล้วนี่ก็สูตรกาแฟของ
ท่านประธานจ้ะ กาแฟสาม น้ำตาลหนึ่ง นมไม่ต้อง ง่ายๆ จำได้ใช่ไหม”

ล้อมดาวพยักหน้า “จำได้ค่ะ”

“เอาแซนด์วิชใส่จานให้พี่หน่อย พี่จะเอาไปให้ท่านประธานลองชิม
เผื่อจะติดใจฝีมือของล้อมอีกคน”

“จะดีหรือคะ” ล้อมดาวถามอย่างลังเล รู้สึกว่าฝีมือของตัวเอง
ไม่ได้เลิศเลออะไร ที่ผ่านมาก็แค่ทำกินเล่นกับคนในครอบครัว เพิ่งเอา
มาให้เปรมสินีชิมก็ตอนมาเป็นผู้ช่วยเลขาฯ นี่แหละ

“เอามาเถอะจ้ะ”

เมื่อถูกเปรมสินีคะยั้นคะยอ ล้อมดาวจึงจำต้องหยิบแซนด์วิช
ออกมาจากกล่องวางใส่จาน เปรมสินีหันมายิ้มให้เธอ มือข้างหนึ่ง
ถือกาแฟ ส่วนอีกข้างถือจานใส่แซนด์วิช เดินตรงไปยังประตูห้องทำงาน
ของท่านประธาน ล้อมดาวเห็นดังนั้นก็รีบเดินตามไปแล้วจัดการเคาะ
ประตูให้

ก๊อ๊ก...ก๊อ๊ก...

“ขออนุญาตค่ะท่านประธาน” เปรมสินีส่งเสียงบอกคนที่อยู่ในห้อง
“เข้ามาได้”

เมื่อได้รับอนุญาต ล้อมดาวก็เปิดประตูออกกว้าง เปรมสินีหันมา
ขอบคุณเธอเบาๆ ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องทำงานของท่านประธาน ส่วน

เธอก็เดินกลับไปโต๊ะทำงานของตัวเอง ไม่นานเปรมสินีก็กลับออกมา เธอเหลือบสายตาดูขึ้นมองเปรมสินีแวบหนึ่งก่อนเอ่ยเรียก

“พี่เปรมคะ”

“ว่าไงจ๊ะ”

“พี่เปรมคิดว่าท่านประธานมอบสร้อยข้อมือที่ประมุขได้เมื่อคืนให้คุณมัลลิกาไปหรือยังคะ”

“ยัง...เมื่อกี้ตอนที่พี่เอากาแฟไปให้ ยังเห็นสร้อยข้อมือเส้นนั้นวางอยู่บนโต๊ะทำงานของท่านประธานอยู่เลย”

“แล้วพี่เปรมคิดว่าท่านประธานจะให้คุณมัลลิกาหรือเปล่านั้น”

เปรมสินีนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ไม่นะ ถ้าจะให้ก็คงให้ไปตั้งแต่เมื่อคืนแล้วละ พี่ว่าท่านประธานน่าจะเก็บไว้เองมากกว่า”

คำพูดของเปรมสินีทำให้ความกังวลในใจของเธอลดลง อย่างน้อยตอนนี้สร้อยก็ยังอยู่ที่เขา เธอหันกลับมาสนใจกับงานของตัวเองต่อ ลักพักก็รู้สึกปวดหัวงๆ บริเวณท้องน้อยขึ้นมา เมื่อขยับตัวก็รู้สึกได้ว่ามีของเหลวอุ่นๆ ไหลออกมาจากจุดซ่อนเร้น เธอหันมองปฏิทินตั้งโต๊ะก่อนจะกลั่นลมหายใจเอาไว้จนหน้าแดงพลางรำร้องในใจว่า ‘แยะแล้ว!’ เธอลืมเรื่องประจำเดือนไปเสียสนิทเลย ผ่าอนามัยก็ไม่ได้เตรียมมาด้วย ทำให้ไม่สะดวกแบบนี้ละล้ามดาว

“พี่เปรมคะ” เธอเรียกเปรมสินีเสียงเบา ก่อนจะกระซิบบอกอย่างอายๆ “ล้ามของลงไปข้างล่างเบ้าหนึ่งนะคะ สงสัยประจำเดือนจะมา”

เปรมสินีได้ยินดังนั้นก็รีบไล่ให้เธอไปซื้อผ้าอนามัยทันทีก่อนที่จะเลอะเทอะ ล้ามดาวลงมาชั้นที่ตั้งของห้างสรรพสินค้าซึ่งอยู่ในโรงแรม หลังจากได้ผ้าอนามัยมาแล้วก็แวะห้องน้ำที่อยู่ในชั้นเดียวกันระหว่างนั้นโทรศัพท์ของเธอดังขึ้น เมื่อหยิบขึ้นมาดูก็เห็นเป็นชื่อของเปรมสินี

“คะ พี่เปรม ล้ามกำลังจะขึ้นไปคะ” เธอกดรับสายแล้วรีบบอก

เพราะเข้าใจว่าเปรมสินีโทร.มาตาม

“ไม่ต้องขึ้นไปแล้ว ตอนนี้พี่อยู่ลานจอดรถ ล้อมริบมหาพิ์เลย”

“พี่เปรมจะไปไหนคะ”

น้ำเสียงร้อนนรนของเปรมสินีทำให้ล้อมดาวรู้สึกใจคอไม่ดี แต่ก็ยังไม่เท่ากับคำตอบที่ทำเอาหัวใจของเธอหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม...ท่านประธาน
แพ้อาหาร และอาหารที่ว่าก็คือแซนด์วิชปูอัดไข่กุ้งชีสของเธอ!

